

PHONG-HOA

16 trang

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU 7

TOA SOẠN N 21 BOULEVARD HENRI...
TR. S'Y L'N 1 BOULEVARD CARNOT - HANOI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN KHÁNH MẠI

DIRECTEUR
NGUYỄN TUÔNG - T

GIÁ BÁO ĐỒNG LƯƠNG NGOẠI QUỐC
năm 3p.0 5p.0
tháng 1.80 2.60
ngày 0.90 1.40
ADMINISTRATEUR GÉRANT
PHẠM HỮU - NINH

VẤN-ĐỀ PHỤ-NỮ

Muốn giải quyết vấn đề phụ-nữ ta thường đo một ý kiến sai là đàn bà cũng như đàn ông, không hơn không kém, như nhau thì quyền phải như nhau nếu không thì đàn bà bị đàn ông áp chế.

Đã bị áp chế, phụ-nữ phải mưu lấy giải phóng, thành thử nam nữ phân ra hai phái găng nhau, sinh ra lắm chuyện mục cười vô lý và vô ích.

Sự thật ở trước mắt ta: đàn bà có giống đàn ông ở chỗ nào đâu!

Không hơn, không kém, nhưng mà thực có khác nhau, như thế mà đem so thì không thể lượng được giá trị, đôi bên

không bình đẳng mà chỉ là tương đương mà thôi. Nghĩa là trai và gái cũng đều có quyền lợi và trách vụ riêng cả. Không những riêng mà phải hợp lại mới đủ, hai bên đều phải cần đến nhau, ông không có bà, bà không có ông, cũng không làm nên được công chuyện gì ráo! (không kể các nhà sư).

Phải cho có đủ cấp, hay giả bà đắp lán cho nhau, người ta mới sống nổi trong xã hội và theo tiến tiến được.

Đàn ông sức vóc mạnh mẽ, khối óc nở nang, có thể theo đuổi việc khó nhọc lâu dài được, vậy chức trách là phải ra phần đầu ở ngoài, chống chọi với mọi nỗi khó khăn nó ở kể ngay với sự sống.

Còn đàn bà thì chân yếu tay mềm, trí khôn đâu có khi linh lợi hơn đàn ông, nhưng thường kém hết tiếng quát,

sự-luận, làm địa không bền vững bằng đàn ông nhưng vẫn đơn hậu hơn, gia chi để lại thêm có nhan sắc để siêu người vậy cái chức trách về nhiên của đàn bà là ở trong tình-ái, tình-ái nó tạo nên gia-đình.

Đối với bọn tu-mi, tình-ái thường chỉ là cái hoa thơm trên đường đời không thể lấy một chữ tình-ái thôi làm cứu cánh được, nhưng đối với đàn bà thì tình-ái chính là mục đích, là phương châm, là cứu cánh suốt cả một đời vậy.

Cho nên đàn bà đâu có người vọt ra ngoài lề thói, lập nên sự nghiệp phi thường, hoặc ra công đảng lấy công việc bọn tu-mi thường làm, nhưng đại để, đàn bà ở trong khuôn khổ vẫn là đặc vị và để làm thấy hạnh phúc hơn cả.

thiết với nhau như thế thì phụ-nữ giải phóng cũng không giải phóng, cái đó không phải riêng phụ-nữ giải, quyết mà được. Giải quyết một phần đó là do bọn nam-nhì, tức là các ông chồng vậy.

Mà muốn giải quyết vấn đề được trọn hơn hết, người chồng tất phải hết sức công bình, phải trọng nhân cách vợ, phải ở hết đạo chồng, nghĩa là đối với vợ vừa là một người bạn, vừa là một người che chở cho lại vừa là một người tình nhân nữa.

Nhưng đối với hạng người khôn khéo ấy, làm gì có vấn đề phụ-nữ giải phóng.

T. AN-VIỆT

Bài « Bọn mới đối với sự thờ phụng tổ tiên » đã hện đáng thì nay vì một lẽ riêng phải tạm hoãn.

PHONG HOA

5 cái tình hoa của người Minh

HAY NẤM KIỂU HOA GÁM

NGƯỜI MINH MÀO RẤT HỢP

hôn bướm.. ..mơ tiên

của E Khai Hưng

Tên thật là của Đông-Sơn

Ánh sáng trong vạt của vầng thái dương thung chập, chiếu qua rặng lim um tùm. Mấy cây chầu chùng quanh vườn sẵn sác cảnh khô. Luồng gió thoảng qua, lá vàng rơi lác đác...

Lan ngồi dưới ánh nắng, thì thầm đọc kinh, thỉnh thoảng lại đặt quyền sách xuống, ngơ ngác nhìn... Tiếng lá rụng trên vườn sẵn như có mệnh lực gì khiến Lan ôn lại những mẩu đời ký vãng... Lan nhắm mắt trong trí lại tưởng tượng ra cái cảnh lá rụng khi đi chùa Long-Vân... cái cảnh bên bờ suối mấy gốc thông già gió chiều hiu hắt... là thông khô... theo giòng suối trôi đi...

Lá rụng!
Từ đó đến nay đã qua sáu tháng. Lan trải bao sự buồn, nhớ, mừng, lo...

Trong khoảng mười hôm đầu Lan ủ rũ âu sầu. Rồi dần dần ngày đêm vui đạo Phật, lòng cũng nguôi nguôi.

Tuy khi đêm khuya thức giấc, khi chiều tà gió thổi, khi trăng mọc đầu non, hình ảnh người bạn cũng còn phảng phất trong tâm trí, nhưng đạo từ bi vẫn thắng nỗi được ái-tình. Chỉ ít lâu là ảnh ai đã mờ hẳn trong trí nghĩ. Rồi sự buồn, nhớ đời ra mừng vui. Trong lòng Lan hớn hở rằng đã qua được một hước khó khăn trên con đường tu hành.

Lá rụng!...
Tiếng lá tí tách trên bờ rào khô bỗng gọi tới chuyện cũ đã hầu quên. Lan nghĩ mà lo... lo một ngày kia sự bí mật của mình sẽ bị phá. Biết đâu 'rong khi vui' anh em chàng chàng 'huật lại câu truyện gặp gỡ... Nếu chàng quên... nhưng nào chàng có

quên được. Đã một lần chàng đi xe đạp đến gần chùa, ngồi nghỉ ở quán một lúc rồi lại quay xe trở về Bắc. Tuy Lan cho là Vân trông nhảm, nhưng tâm trí Lan vẫn thì thầm với Lan rằng đó là chuyện thực... mà Lan cũng muốn đó là chuyện thực.

Mặt trời đã xế về tây. Luồng gió lạnh thổi, Lan rùng mình ngơ ngác nhìn quanh, như sợ có người đứng nghe trộm được những ý bất chính

của mình... Lan cố không tư tưởng nữa, muốn theo gương sư cụ ngồi tĩnh tọa để tìm chân lý...

Đông có tiếng sột sạt ở sau lưng, Lan giật mình quay lại, Ngọc đương rón rén đi tới. Lan mừng quýnh, thốt nhiên kêu rú lên:

— Ông Ngọc!

Ngọc mỉm cười không trả lời... Lan sắc tình, bẽn lẽn, trách ban:

— Ông đã hứa với tôi rằng ông

quên... ông còn lên?

Ngọc mỉm cười, trả lời:

— Tôi cố quên nhưng nào có quên được!

Rồi Ngọc buồn rầu, kể lể:

— Nếu chủ thầu nỗi đau đớn khổ sở của tôi, thì chủ cũng sẵn lòng tha thứ cho tôi.

Lan nghiêm sắc mặt:

— Tôi đâu đâu...

Rồi nỉ lảng:

— Tôi ông hãy vào chùa chầu cu, cu nhắc tới ông luôn và nhớ ông lắm. Ngọc vội gạt:

— Không, không... tôi không lên thăm cu đâu!... Tôi chỉ lên thăm chú một lát rồi lại về ngay bây giờ.

Lan đỏ bừng mặt, Ngọc tưởng Lan xấu hổ, nhưng chính Lan sung sướng quá.

Ngọc lại nói tiếp luôn:

— Tôi lên thăm chú, vẫn biết đời

với lời hứa, đối với lời thề, tôi rất có lỗi, mà nhất là đối với sự tu hành của chú, tôi rất là người có tội. Nhưng chắc Phật tử cũng thấu lòng chân-thành, rõ nỗi đau đớn của tôi mà xá tội cho tôi.

Lan con mắt lơ đãng nhìn về phía xa:

— Nhưng giờ gần tối rồi, ông về bằng gì?

— Tôi về bằng xe đạp... xe tôi để tựa ở ngoài hàng rào kia kia.

— Nhưng từ đây về Bắc cũng đã xa rồi, lại còn từ Bắc về đến Hanoi, ông đạp sao nổi?

— Cũng phải thôi. Lần này là lần thứ ba rồi, hai lần trước tôi cũng đã lên nhưng lại về ngay, sợ không đi vào thăm chú.

Lan lạnh lùng đáp:

— Giá lần này ông cũng về ngay thì phải.

Ngọc không để ý đến câu trả lời của Lan, lại gần đứng tựa vào cây chầu, ngay chỗ Lan ngồi, nhìn Lan, không nói chi hết...

Lá rụng!...

Lan giật mình bảo bạn:

— Nhớ cu biết!

— Cu biết thì ta thú tội với cu là cùng chứ gì!

Lan cười nhạt nói:

— Tôi vẫn tưởng ông là bậc quân tử, đáng kính, đáng tôn. Ai ngờ thối thoát mới sáu tháng giờ, ông đã quên lời thề rồi!

Ngọc nghiêm nét mặt trả lời:

— Chỉ vì tôi không quên được lời thề, nên tôi mới khổ đến thế này. Bản tình của con người là quên. Mà

muốn đi tới hạnh phúc lại cần phải quên... Nếu tôi quên được hết,

QUẢNG-MỸ
13, Rue de la Soie. — Hanoi
Téléphone 70
Soieries de luxe et tous tissus

Bản hiện mới về rất nhiều hàng mùa rét:
HÀNG TÀU: cầm nhung Thượng-hải, gấm, vóc, nhuộm đủ các màu.
HÀNG TÂY: nhung, satin lam hoa gấm, satin len nhuộm tây chơn và thêu, và đủ các mặt hàng khác nữa.
bản hiện lại có nhiều các kiểu ô cao (parapluies cannes) để các ngài dùng rất hợp thời trang.

QUẢNG - MỸ
Hiện con rồng vàng

Mới có đủ các thứ giấy tây đóng sẵn kiểu tân thời giá rất tốt, giá từ 5p00 trở lên đủ các số chân từ 36 đến 42.

VẠN-TOÀN 95 Rue de la Soie Hanoi
(Phố hàng đào)

quên lời thề, quên cái đêm trăng rọi trên đồi, quên lời ăn tiếng nói của chú, quên sự gặp gỡ của đôi ta, quên chú, quên hết thì đâu đến nỗi... nhưng trái lại... tôi nhớ, tôi tưởng tượng như mọi sự kia mới xảy ra hôm qua... nào phải chăng tôi sống trong cảnh mộng?

Lan ngồi nghe, cặp môi hơi hé mỉm cười, đôi con mắt lim dim như đương thiêu thiêu trong giấc mộng...

Ngọc nói, lời nói rầu rầu sẽ như người vũ du em.

Mặt trời đã gần lặn sau đồi, mặt trời lạnh lẽo mùa đông. Gió chiều thổi qua...

Lí rung...
Lan mở bừng mắt, thờ dài;

— Không, không bao giờ thế.
Ngọc vẫn như người mê man, nói luôn:

— Phải, nào phải chăng tôi sống trong cảnh mộng! Sáu tháng tôi ở xa chú, tôi coi như sáu năm.

Lan nói:
— Ông điên mất rồi, ông tha lỗi cho tôi, nhưng thực ông điên mất rồi. Ông nên cười xe đạp trở về ngay không cụ biết thì sự bí mật đến tiết lộ mất... vì ông điên mất rồi.

Ngọc cười gằn:

— Tôi xin về ngay bây giờ, nhưng tôi xin thú thực với chú rằng không bao giờ tôi lại sống suốt như bây giờ, những lời tôi nói với chú, tôi nguyện có phát tờ chứng minh, thất ở tận tâm can mà ra. Tôi vẫn biết lòng chân thành của tôi không thể cảm được linh hồn chú, nên nay tôi chỉ lên từ biệt chú lần cuối cùng mà thôi, từ nay kẻ bắc người nam, xin không gặp mặt nhau nữa...

Lan hai tay bưng mặt, nước mắt giàn rụa ướt cả vạt áo, Lan cố giữ tâm hồn linh đạm, nhưng chỉ giữ được đến thế.

Ngọc vội cúi xuống đỡ tay Lan, kêu van:

— Ngọc xin lỗi Lan... đây Lan nghĩ mà xem, Lan có thể không yêu được Ngọc đâu... cặp linh hồn ta như một điệu âm nhạc, không cảm động nhau sao được?

Dưới chân đồi, mấy đứa trẻ mục đồng cưỡi trâu về chuồng, cười đùa vui vẻ, trên cây châu đàn chim sẽ đuổi nhau tiếng kêu nhiệm nhĩp...

Lí rung!
Lan đứng phất dậy, sẽ ấy bạn ra:

— Không!.. không bao giờ thế được!

Ngọc lắc đầu, thờ dài:

— Tôi thương hai chú quá! Tôi cũng đáng thương, nhưng chú còn đáng thương gấp trăm, gấp nghìn lần! Linh hồn chú bị ai-linh và tôn-giáo, hai bên lôi kéo... mà là y Trời, lấy Phật, hai cái mãnh lực ấy lại tương đương, nên tâm trí chú càng bị thất chặt vào hai trông...

Lan lùi lại một bước:

— Thôi, ông đừng nói nữa, mỗi lời nói của ông như dốt như sẽ ruột gan

kẻ tu-hành này!... Ông nên về ngay đi.

Ngọc dịu dàng:

— Vàng thì tôi về... Xin kính chào chú ở lại nhé!

Nói xong Ngọc quay đi... Lan ngồi phịch xuống bưng mặt khóc... Ngọc lại trở lại, đứng lặng lẽ ngắm Lan.

Mặt trời đã lặn sau rẫy đồi tây. Vạn vật nhuộm màu âm đạm...

Lí rung!...

Lan mở chòng mắt ngọc ngác nhìn... Rồi mỉm cười:

— Ông vẫn chưa về!

— Lan coi, Lan đuổi Ngọc về, mà Lan vẫn mừng rằng Ngọc còn ở lại. Trí Lan đi một đặng, tâm Lan đi một lối... Ngọc thương Lan... Ngọc muốn hi-sinh vì Lan, nhưng chẳng biết sử trí ra sao bây giờ...

Lan con mắt đăm đăm nhìn về phía chùa, sẽ sẽ nói:

— Quên / phải quên!...

— Nhưng nào quên được!..

— Nếu thế thì chỉ còn một cách

bỏ chùa đi trốn...
Lan sợ Ngọc hiểu lầm, nói tiếp theo luôn:

— Bỏ chùa đi trốn, đến tu ở một chùa khác, một chùa trên Thượng-du.

Ngọc có vẻ sợ hãi, vội gạt đi:

— Không, nên! nếu Lan đi thì Ngọc sẽ chết khô, chết héo, mất...

Ngọc chẳng dám mơ màng chi chi, chỉ ao ước thỉnh thoảng được lên chùa nhìn thấy mặt Lan là đủ rồi.

Vậy xin Lan cứ ở lại đây tu hành, rồi ngày ngọc được nghỉ học, lại cho phép Ngọc phóng xe đạp lên chùa thăm... Lan cứ ưng như thế kh...

Ngọc mỉm cười:

— Tôi được mãi như thế!...

— Tôi xin thề với Lan rằng tôi giữ được mãi như thế... Tôi xin viện Phật-tổ tôi thề với Lan rằng suốt một đời tôi, tôi sẽ chân-thành thờ ở trong tâm trí, cái linh-hồn dịu dàng của Lan.

— Thế nghĩa là thế nào?

— Nghĩa là suốt đời tôi, tôi không lấy ai, chỉ sống trong cái thế giới mộng ảo của ái-tình lý tưởng, của ái-tình bất vong bất diệt...

Lan hai dòng nước mắt đầm đìa, dịu dàng bảo ban:

— Không được!, còn gia đình của ông...
Ngọc lạnh lùng:

— Gia đình!.. Tôi không có gia đình nữa!.. đại gia đình của tôi này là nhân loại, là vũ trụ... mà tiểu gia đình của tôi là... hai linh hồn của đôi ta... ẩn núp dưới bóng từ-

bi Phật tổ...
Lan tươi cười, ôn tồn bảo ban:

— Tôi không ngờ Phật giáo sẽ cảm hóa ông được sâu xa đến thế... Giá tấm lòng của đôi ta cũng cảm hóa được như thế!...

Ngọc vui vẻ:

— Yêu là một luật chung của Tạo hóa... mà là bản tính của Phật giáo... Ta yêu nhau... ta yêu nhau trong linh hồn, trong lý tưởng... Phật tổ cũng chẳng cấm đoán đôi ta yêu nhau như thế.

Lan lấy vạt áo lau nước mắt:

— Tôi hiểu ông lắm rồi! vậy xin ông trở lại thôi kéo-trời đã sắp tối...
Ngọc vui cười:

— Thế chủ nhật sau, tôi lại lên đây nhé, Lan chờ Ngọc đấy!...

Lan ngậm ngùi, nhìn Ngọc, mỉm cười không nói gì.

Ngọc từ giã Lan, giắt xe đạp xuống đồi.

Bấy giờ sắc giới dịu dịu, vạn vật như theo tiếng chuông chiều thong thả sắp rơi vào quầng êm đêm tịch mịch.

Lan đứng chấp tay tung niệm, con mắt lơ lơ nhìn xuống con đường đất, quanh co lượn khúc dưới chân đồi...
Gió chiều hiu hiu...
Lá rung!...

Hết
KHAI HUNG

Kỳ sau
sẽ bắt đầu đăng
BÔNG CỤC VÀNG
của KHAI-HUNG
Tranh vẽ của Đông-Sơn

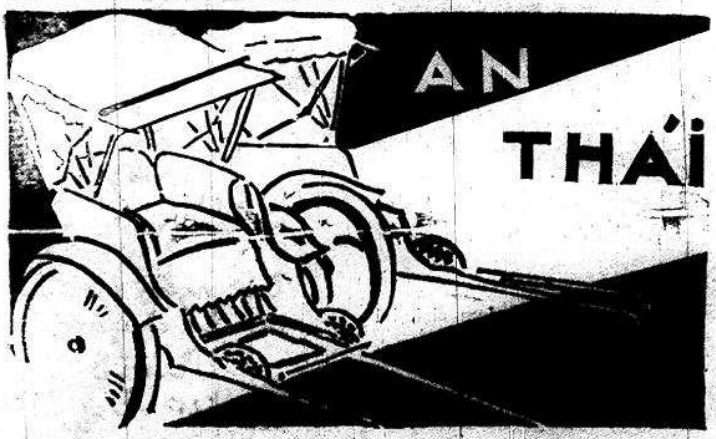
Kính cáo độc giả

Các bạn đọc báo hoặc đã gửi giấy mua năm hoặc vẫn thường nhận được báo xem mà chưa trả tiền, thì xin kíp gửi tiền về cho nhà báo.

Nếu không nhà báo sẽ nhờ nhà gấy thép đòi, tiền phí tổn các ngài phải chịu.

Những bạn ở xa nhà gấy thép không tiện việc gửi ngân phiếu, thì gửi tem về nhà báo cũng nhận (tem 0,05 trở lên)

PHONG HÓA

Hiệu đồng xe tay rất chắc chắn: 23 Phố Cầu Gỗ - Hanoi

**Nước hoa hiệu con voi
Nguyên Chất**

Jasmin, Fiedr d'Amour, Rose, Violette, quelques fleurs Menthe			
1 lq 3 grammes	Op20	1 lq 1p70	10 lq 17p00
1 lq 6 grammes	Op30	1 lq 2p70	10 lq 26p00
1 lq 20 grammes	Op70	1 lq 6p30	10 lq 61p00

Phúc-Lợi 79 Paul Doumer à Haiphong

KHOA HỌC

Tạp hồ sơ của Thiên Lôi

(Tiếp theo)

... khắp bốn góc nhà, rồi chạy lại quay lít chuang quanh có đầu chú để chực cầu bách niên giai lão! Quay mãi, mùa mãi, quay mùa đến kỳ chạy tuột cả quần áo có đầu, thiên lôi mới xấu hổ lên qua cửa sổ trước mà ra ngoài. Thật là ông khách thiên lôi!

Nhiều người gặp thiên lôi béo tròn kỳ lắm. Hễ gặp thì chỉ vừa kêu làng nước, vừa chạy chứ chẳng ai dám đứng lại nhìn để xem thiên lôi hỡi hay không hỡi. Nhưng thiên lôi cứ việc đi mặc cho ta chạy, ai có phận nấy. Thiên lôi tròn nghịch chán, rồi tự khắc nở toang ra.

Buồn cười hơn nữa là có chị nhà quê họ đang đi, gặp thiên lôi tròn đang thung thăng dữa đường. Thiên lôi chạy tuột ngay lại, mần mề hai bàn tay chị chẳng rời sẵn chỗ bông ở dưới chui tọt ngay vào, len thẳng lên ngực, khoét áo bay ra ngoài, còn chị chẳng hoảng sợ chỉ ngã lăn mà thôi, không chết.

Tròn như vậy, chẳng biết thiên lôi định đặt áo hay đặt quần, mà một hôm chạy tọt ngay vào nhà chú phú may. Nhưng không đặt gì cả. Thiên lôi chỉ lăn đến quần quít vào chân chú, chú rạn chân ra, thiên lôi lăn ra chỗ khác, bay vụt lên, rồi lách qua cái lỗ ở ngoài. Cái lỗ này nguyên là cái lỗ để thông khói. Nhưng chú phú bó lỗ đi đã lâu, nên sợ mưa hắt, chú đã lấy giấy quét tẩm nhằm lượt hồ dán bịt đi.

Đến nay thiên lôi lách qua, tưởng phi rách cháy giấy, ai ngờ thiên lôi chỉ bóc tuột ra mà thôi thực đáng làm thầy những kẻ béc thơ trộm.

Lại có nhà được cái hân hạnh thiên lôi tròn đến chơi, đến chơi cũng vào đảng cửa sổ. Ông khách quý to

bằng cái đầu đưa trẻ con, cứ lần lóc hết số nợ đến số kia, rồi nhận cửa rạn bát, khách chui tọt ngay vào lúc khoảng một hồi, sau ung dung lăn ra cửa sổ đi mất.

Chủ nhà chạy vào điếm lại bát thì lạ, mấy chông đĩa, chông rìu cũng cứ cách một cái lảnh một cái vỡ.

Thiên lôi gặp ai cũng trêu ghẹo; đàn ông, đàn bà, nhà tu, bác sĩ, đến cả các chúa tàu, thiên lôi cũng chẳng từ.

Ghẹo các chúa tàu, thiên lôi lại bày ra cách khác. Thiên lôi bẻ lái kim chỉ nam, mà nào thiên lôi có đưa vừa đâu, có khi đưa quá, khiến cho tàu dính sang nam, cứ nhe phía bắc mà chạy hoài, có lúc muốn ra khơi, lại cứ thẳng chỉ mé bờ mà tiến mãi.

Đến khi gặp tàu khác, tay bắt mặt mừng, sau câu hàn huyên mới rất mình rủa thiên lôi: con nhà giới đánh.

Thiên lôi ghê gớm đã có tiếng, thế mà có hạng người dám cả gan trên thiên lôi mà không sợ chết. Cái hạng người kỳ là các nhà bác sĩ dù đến chết cũng bẻo búa tâm xét là của người thượng cổ chứ chẳng phải là gia bảo của ông thiên lôi thiên liếc gì cả.

Các nhà đoán rằng thiên lôi chỉ bởi điện mà ra, các ngài chẳng đoán dựa gièm, đoán ngằn ngo như các thầy bói, cho nên khi đoán, mọi người đều lần lượt thảo chương trình ghẹo lại thiên lôi.

Ông Franklin cùng mấy nhà khoa học khác trước còn thử bằng m y điện đã, sau mới reo quê, công bố cho khắp châu Âu. Thiên hạ võ tay hoan nghênh một cách rất cung kính. Chỉ duy có nước Anh, cho tiên-sinh

Shu nữ

It lời ngò cùng chị T. T. Lượng

Độc Phong-Hóa ngày 27 Octobre. trong có bài chỉ chất vấn ông Nhất Linh. Trong bài ấy chỉ có nói chị em bạn gái sẽ đi chậm giải phóng là do ở hoàn cảnh xã hội suy nên. Nhưng theo ý tôi do ở hoàn cảnh thì ít, mà do ở chị em ta thì nhiều. Vẫn hay trong buổi đời nửa mới nửa cũ này, chị em ta khó mà giải phóng một cách nhanh chóng, nhưng nếu ta có đủ kiên nhẫn, mặc kệ kẻ khác cười nói theo con đường giải phóng mà lần tới thì mong gì chẳng đạt tới mục đích.

Hưởng chi, phần nhiều chị em ta, còn nhiều chị hiểu lầm hai chữ «giải

phóng» những cái giờ nó bó buộc quyền lợi của mình thì chẳng bỏ, lại cứ bỏ những phong tục hay mã nơi theo điều dở.

Vậy cứ lấy sự thật mà xét, thì chỉ tại chị em bạn gái ta chưa có một nền học thức và giáo dục chắc chắn chứ không phải tại hoàn cảnh cả.

Muốn cho được giải phóng, giải phóng một cách dễ dàng mà không làm lờ, theo ý tôi, chị em bạn gái ta hãy làm cho trọn nghĩa vụ vì bổn phận của mình ở trong gia-đình, ở ngoài xã hội thì lúc ấy ta có việc vợ ra săn quản, đi bộ ra Đờ - sơn hay xa hơn nữa, ta cảm thấy ở đó, đi xe đạp lập bơi nhanh, ai còn chê ta được vì ta đã làm tròn nghĩa vụ và bổn phận của ta rồi. Điều cần nhất là ta phải đồng tâm, hợp sức cùng nhau, bênh vực lẫn nhau và phải có một nền học thức giáo dục chắc chắn đã. Chị Lượng nghĩ sao?

VIỆT - NỮ

Hoàng-lương-Bình ở Kampol-

Một bức thư

Một bạn đọc báo ở Tàu-dầu-một: có gửi cho m.t bức thư, đề ngày 23-12-32. Bắt đầu bức thư có mấy giòng chữ này: « Những số báo Phong-Hóa của ông gửi vợ, tôi đều nhận đăng hết. Từ số 14 đến số 27 - số 14 đến số 19 thì có 8 trang, v. v... »

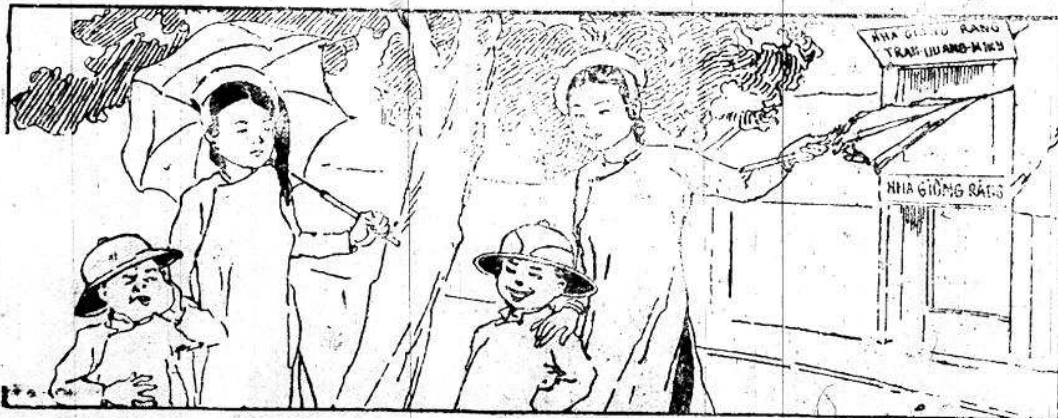
Vậy ông hay bà nào viết bức thư đó, làm ơn cho biết tên tuổi và chỗ ở. Trong thư sau xin nói rõ ý muốn của bạn ra sao để bản báo tiện việc trả lời.

PHONG-HÓA

Ngân phiếu, bài vở, thơ từ, xin gửi M. NGUYỄN-TƯƠNG-TAM 25BdHenri d Orleans, Hanoi

Muốn có ảnh chụp lời mỹ thuật nên lại Hương-kỳ

Chàng thư mười ba

Bà Nghi— Kia bà Hàn đi đâu đấy? cháu làm sao mà mặt mũi sưng thế?

Bà Hàn — Ấy cháu đau răng, tôi định đến bác Đốc hỏi xem nên mang cháu đi chữa đâu?

Bà Nghi — May quá, thằng cháu này trước cũng đàn, mồm miệng sưng to bằng hai thế mà tôi chỉ đem cháu lại nhà giồng răng Trần Quang Minh chữa vài lần là khỏi!

Bà Hàn — Ấy tôi quên bằng đi đấy, bác Đốc cháu trước cũng giồng răng vàng ở đó, vẫn khen công việc cần thận về mỹ-thuật mà nhất là chữa mấy cái răng cho bác gì cháu thì lại thân thiện quá — Chẳng biết có gần đây không?

Bà Nghi — Kia kia, ngay trước mặt, bác cứ trông biển đề «Nhà giồng răng Trần Quang Minh» số nhà 193 phố Hàng Bông là phải!

Nhà rươm

PHẠM T. Á

Bột nghiệp rươm
Huà học chuyên môn
Paris
Huà đẹp...Huà rẻ

BUC TRANH VAN.....CAU

Làm annam nhiều khi cũng lợi
Hôm nọ, đi xe nơ trê lá, vào đến cửa bỏ
ngay ra một hào lấy vé.

Người bán vé bảo hai hào— Tôi cãi:
— Trong giấy quảng cáo, có nói người
Annam vào mất có một hào.

— Chính vậy, ông muốn mất một hào
thì sang cửa bên kia, để riêng người an-
nam vào. Ông muốn vào đây thì mất hai
hào, cái đó tùy ông. Ông muốn đăng nào?

— Tôi vội vàng nói:
— Thôi, để tôi sang bên kia.
Thế mới biết là annam cũng nhiều khi
có lợi. Thào nào ông Nguyễn trong Thuật
trò to: tôi là người annam.

Khó nghĩ

Nhiều ông trước làm thư ký, sau xin vào
học tại trường Cao đẳng. Học đi gần hết
ba năm, thì vừa rồi có nghĩ định giảm lương.
Rồi đây các ông tốt nghiệp ra, các ông mới
khó nghĩ.

Giờ về làm thư ký ư? Lương bầy, tám
chục nhưng vẫn là một ông thư-ký quên
như xưa! Ra làm tham biện ư? Lên cao
mộ: bậc đầy nhưng lương hạ xuống năm
chục.

Một đăng danh, một đăng lợi. Nếu các
ông còn lương lự thì các ông cứ việc về
hỏi bà vợ, tức khắc các ông sẽ hết lương-
lự.

Yo-Yo

Bên các nước Âu-Châu, đàn bà, con trẻ
cụ già, hàng người nào cũng chơi yo-yo cả.
Bình đẳng lắm Bên ta cũng vậy, ta thấy người
Pháp chơi, ta cũng chơi. Yo-yo là cái chơi
cửa hàng quí phái, hàng học thức. Đàn ông
chơi, đàn bà chơi, rồi đến thợ cạo, thợ
may, trẻ bán báo, thằng nhỏ, vú em, phu
xe, ăn mày, ai cũng chơi yo-yo cả. Yo-yo
là cái chơi của hàng hạ lưu, hàng vô học

TA TÂY

Xưa nay hàng hóa
gi của ta làm cũng có
phần kêm hàng của tây
nhưng áo pull'over của
biện Cụ-CHUNG dẹt
có phần xuất sắc chẳng
kém hàng của tây chút
nào.

CỤ CHUNG

63 Rue de la Citadelle Hanoi

thức, yo-yo không đáng chơi nữa, sỏ vào
nó thì bản tay, chơi đùa nó là để tiện,
Bình đẳng lắm!

Thề thâm biết mấy!

Độ này sách quốc ngữ xuất bản ít mà
bán không chạy — Các nhà văn sĩ ta lo.
Các ông sở trường nhất lối văn sâu thâm,
nhưng người xem họ buồn quá, họ không
buồn xem nữa.

Tình cảnh các nhà văn sĩ ta thật là thê
hảm (mỗi lần nghĩ tới, tôi không khỏi sa
mấy giọt lệ thương tâm, mà than cho thế
sự thàng trầm, cuộc đời dẫu bề, bất
chước bà Trương Phổ ẻo ruột, kêu lên
« than ôi... than ôi... » đúng 61 lần)

Nhưng, than ôi! ngờ đâu lại có cuộc thi
của Văn Học tạp chí, giải thưởng ba trăm
bạc! Ba trăm thật là một số to trong lúc
khủng hoảng này! Giải ấy sẽ để thưởng cho
quyển sách mào. Các nhà văn sĩ sần thâm
ta đành tặc lưỡi, mà than: than ôi! / Đó là
một cái mào.

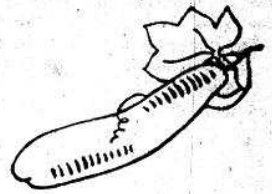
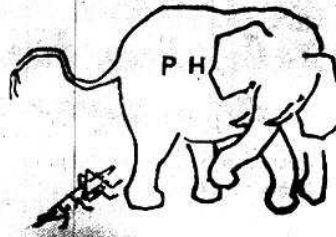
GO X.

CUỘC ĐIỀM BÁO

1. Annam Tạp-chí với Phong-Hóa.

3. Chân dung cụ Bằng Bi

4. Báo Phụ-nữ thời-đem kén c' ông.

2 Ông... đống báo Phong-Hóa cho ông
và m... cụ Bằng Bi.

Phong hóa định nhét vào...

5 Sự tình cờ

Ba báo: Từ Dân, Nắng Cờng-Thương và
Thương báo họp lại thì thành ra cái hình
tam giác.

... nhưng cụ Bằng Bi ra.

Tranh dự thi — Số 13

— Tại sao lúc bình... câu lại phải nhắm một mắt lại mới bán trứng?
— Vì nhắm... cả hai mắt thì còn trông thấy gì nữa!

6 Báo văn học tạp-chí

— Will you read Văn-Học tạp-chí of
Đương bá Trạc? (ông có muốn xem Văn-Học
Tạp-chí của ông Dương bá Trạc không?)
— Tôi chề này, choạc giắt ngữ sách chề làm
nữ mấy phần (Cảm ơn ngài, hôm qua tôi
đã ăn cơm nếp nát rồi).

Hiện ảnh Hương - kỹ

Từ Dân chú ý

HUẾ DÂN

NHÀ TRÔNG KẰNG
6 HÀNG ĐA GIỚI HANG BÔNG

CHUYÊN MÔN
TRÔNG KẰNG, CHƯA RANG
DUONG NGUYEN VAN RANG
DUONG NGUYEN VAN RANG
DUONG NGUYEN VAN RANG
DUONG NGUYEN VAN RANG

HUẾ DÂN

Sách mới, có rồi

Phân người ở Nam và Bắc, phần đất Lạc-Thơ-cử; Lạc ở đường v.v. ; Vay phải mua ngay cuốn sách mới về Thành phố Hà-nội. Ở ngoài nước kỳ lạ có cả Bắc-Đông; Bắc-Đông mới cũng là nhiều hình vẽ của Thăng-cảnh, và nói về về Lạc - ở : Sơn-đà, Phong-cảnh, Chính-trị, Giáo-dục, Văn-hóa, Tôn-giáo, Phong-tục, Các loại, Y-đề, Kỹ-nghệ, Thương-mại, Các loại bộ, Lạc có nói về « Cao khố » như là cấp, cấp, khí, thủy, gió người v.v. Vay muốn thông-thạo mọi N & Hanoi cũng những người Hà-thành mà ở đây cũng cần biết. Nhà soạn (ở xa thêm cuốn op20 gửi Thanh-hoa-trung-âm là op20) Mua cuốn này là gửi thư về người chỉ để cho nhà xuất bản như sau này :

NHẬT-NAM THU-QUẢN
28 HÀNG-ĐÔNG HANOI

Ai sẽ chúng ?????

Có riêng 200 số biểu các ngày có xe đạp đem đến sơn và mạ, hoặc mua hàng ở hiện Đồng-Mỹ, từ 6p.00 giờ lên.

Số đầu: một cái xe đạp đáng giá 50p.

Số thứ hai: một cái xe đạp đáng giá 30p

ĐÔNG-MỸ

Nickelage - Emaillage au four
Réparation des Cycles.
N. 54 Rue du Papier Hanoi

Vợ chồng Xuân
muốn xuân mãi
nên lại Hương - kỳ

Những hạt đậu đen
Organe, giống cái (hạt đậu tây)
Được Công-Cháo hàng Lược, ai có tính tò mò chắc cũng lưu ý đến mấy chữ ở cái biển gỗ sơn trước cửa tòa báo Phụ-Nữ :
Phụ-Nữ thời-dâm
Première organe pour la défense des tâttrés des femmes Annamites.
Vay ra chữ organe thuộc giống cái ? Hay vì là của giống cái, nên chữ organe kỳ cũng thuộc giống cái ấy !

Bác-kỳ thể thao nói nhữn

Trong bài « Bà-tước Ballet với Bê-kỳ thể thao » có câu :
Đang giỡn về bà-tước khế nệ mang hai lớp B.K.T.T. làm vật kỷ-niệm của nhà báo Thể-Thao nước Nam.
Bê-kỳ thể-thao nói nhữn ấy, vì nghe đầu hai lớp Bê-kỳ thể-thao kỳ nặng quá, bà-tước Ballet đã phải khế nệ lấy lại trở lại rồi ! Trẻ xe bò trở về khách sạn.

Ngươi đến đây lòng

Trích ở chuyện Man-nam của Ngọc-Thị M. C. T. số 1084 :
Ngọn chèo của Chá-lái đi với em như những lưỡi dao người đến đây lảng !
Thế thì chèo là em đau đờn lảm, phải chăng có Ngọc-Thị ?

AI muốn hiểu, có mà hiểu

Thực-Nghiệp số 3668, trong chuyện « Văn-sĩ chết rét » ông Tiêu-Viên viết :

Trong đêm nhà đèn lửa bập-đập, đờng xu trông tựa như tằm với rạch treo giữa trời, ở bên tay phải; nếu đi dọc đường phía Nam lại nằm lẫn với sương thợ mộc và thợ rèn có một chiếc nhà hai tầng nhưng không cao hơn nhà một tầng ở phố khác :
Một cái nhà hai tầng mà không cao hơn nhà một tầng, nằm lẫn với sương thợ mộc và thợ rèn, trong đêm nhà đèn lửa bập-đập, trông như tằm với rạch treo giữa trời, đó ai biết cái nhà kỳ nó ở chỗ nào ?

Một chiếc đũa so le

Ông Tiêu-Viên lại viết :
« Đũa chôn khắp khênh gần đồng nhau ».
Nếu bữa chôn kỳ khắp khênh một tý nữa cho bằng nhau thì chắc bữa nó không khắp khênh nữa !

Giới

Ông Tiêu-Viên lại viết :

« Một người đàn bà, đương vừa bằng con, miệng ru. tay nó do ».
Người đàn bà kỳ có thể ra làm việc được ấy !

Tại nó Xem văn ông

Ông Tiêu-Viên lại viết :
« Ngọn đèn điện buồn ngủ »
Họa chăng có đèn đèn là buồn ngủ, chứ đèn điện thì hoặc là thức hải, hoặc là ngủ hải, chứ không bao giờ nó buồn ngủ cả. Có lẽ tại nó xem văn ông, nó mới ốm ra khác đời thế.

NHẬT GIAO-CAO

XEM SỔ TẾT
của PHONG-HÓA
20 trang. In mù. Có bìa, giấy trắng

— Đã chừa tàn ch ra.
— À ra quý nương stât yên tới «thực» đ?

Vẽ ảnh truyền thần bằng than hay mực tàu
Thật giống, thật khéo Không phai màu

ảnh bán thân 50 x 60

2p90

Ở xa xin gửi ảnh mẫu về cho
M. TRƯƠNG-TRONG-BINH
Office Indochinois du Trav 8
81-Route Mandarine Hanoi

Có nhận gửi bình đi các nơi theo lối liab hóa giao ngân.

NÊN HÚT THUỐC THƠM

ANG LÊ

SWEET
CAPORAL

HIỆU

0,15

COMPAGNE COLONIE TABACS

THUỐC LẬU THANH-HÀ

Bệnh Lậu là một bệnh có vi-tông (gonococcus de Neisser) Khi mới mắc quy đầu sưng, ra nhiều mủ đôi khi chảy máu. Từ ba tháng trở đi nếu chữa không hết nọc bệnh thành bệnh mãn (cái chronique.) Tuy vậy, để chữa hơn lúc mới bị, mủ ra ít hoặc có khi không có, song những khi một nhọc, thẹo khuya rọp rọp, bệnh lại phục phát, trong nước tiểu thường có vẩn như sợi chỉ (filament), nhưng rất khó chữa. Có người dùng đại tiểu mễ sớm không khỏi, Ngươi nào muốn khỏi một cách chắc chắn xin mời lại, hoặc viết thư về hiệu THANH-HÀ mới mắc dùng số 6, kinh-niên dùng số 7. chỉ trong vài tiếng đồng-hồ là bệnh đỡ ngay. Và lại chất thuốc hòa bình không bắt đi đại rất, không mệt nhọc như những thuốc có hoa mễ. Dùng thuốc đi làm như thường.

giá 0p60 1 ống

Sau khi bệnh tình đã khỏi đôi ông muốn được bồi bổ cho chân thận lại như xưa (khỏi vàng đầu đau lưng đi-tinh mộng-tinh v. v.) thì nên dùng KIÊN-TINH-TỬ-TRẦN-HOÀN. Đàn bà muốn được kinh-nguyệt đều hòa lợi đường sinh-dục, khỏi khí hư, đau dạ con v. v. thì nên dùng ĐIỀU-KINH-CHUNG-TỬ-HOÀN. Hai món thuốc này ai dùng qua cũng đều được kết quả rất mỹ-mãn. Giá một hộp 1p50 Ở xa viết thư về kỹ bệnh sẽ có thuốc gửi cách (thanh toán giao-ngân)

Có phòng riêng để thay rửa rất vệ-sinh

Có nhận chữa khoán không khỏi không lấy tiền

Thanh-Hà được phòng

55, Route de Huế, HANOI

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Là một môn thuốc ngoại khoa gia truyền ngoài trăm năm, lại nhờ được sự khích lệ của chúng tôi trong mười năm nay, đặt phòng riêng truyền môn chữa về bệnh lậu và bệnh giang mai nên phát minh ra được nhiều vị thuốc rất hay chế luyện thêm vào thành một phương thuốc rất hoàn toàn chỉ uống trong bữa tiếng đồng hồ là hiệu ngay không bắt đi đại giết không vật vã nhọc mệt không hại sinh dục, đàn bà có chữa cũng uống được. Bệnh mới phải ra mủ, ra máu chảy rỏ, hoặc bệnh đã lâu chữa không hết nọc mỗi khi uống rượu thuốc đêm, trong người bỗng nảy lại thấy có mủ và xem trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rứt nọc. Thuốc đã mau khỏi lại không cóng phạt, nên được anh em chị em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đống, cả người Tây người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rứt nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0p60 một ống, bệnh giang-mai tim-la phát hạch lên loét nóng sôi lở loét quy đầu đau xương rất thối rức đau nhĩ mủ chảy, ra mào gà hoa khế, phá lỗ khắp người cả đình thiên pháo sắp ngay đến tai mệnh chỉ uống một ống thuốc là cả trị hết sinh trong 24 tiếng đồng hồ không phải kiêng nước không bốc tưa rắng uống thuốc đi làm việc như thường không hại sinh dục. Cũng 0p60 một ống. Xin mời quý bộ lại học có thư về lập tức có thuốc gửi đến tận nơi mua từ 6 sang trở lên không phải chịu tiền cước.

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÒNG

81, Route de Huế (cạnh chợ Hôm) Hanoi - Tél 755

Đại-lý: Bát tiên Vinh Bát tiên Huế. Số 73 Belgique Haiphong; 12 Rue des Car-tonniers Haiduong, Châu thành Hưng yên N°148 Bd Albert ter Dakar Saigon

Thiên Hòa Đường (tức Hứa-gia-Ngư ỹ quán) 20 phố hàng Đường Hanoi

Bản đường theo cổ pháp tự chế ra các thứ bào chế, cho đơn bốc thuốc và cao dán hoàn tán, bản đường lại làm đại-lý cho mấy nhà danh y ở các tỉnh thành Thượng-hải, Quảng-dông, Hương-cảng, lại bán cả các thứ sâm, nhung, quế, yến, chân châu, mặt gấu, xạ hương, sừng tê giác, sừng linh dương v.v... giá bán phải chăng, các ngài chiếu cố lấy làm hoan nghênh.

Trong hiệu có ông Trung y Hứa-gia-ngư xem mạch làm thuốc, chuyên chữa nam nữ lão ấu các chứng nội thương ngoại cảm và đàn bà. Thái tiền, sản hậu, điều kinh, bạch đới với trẻ con các chứng, đẹn, sỏi, cam, tiểu, kinh phong v. v... rất là hiệu nghiệm.

Giá tiền mới đi xem mạch 1p00 còn những người lao động đến tận nơi xem mạch không lấy tiền.

TIẾNG LỬNG KHẬP HOÀN CẦU

CHE KIM-THAI

NHẬT-PHẨM

TAM-HY

CHU V.S.

CHE

Nhỏ canh sanh nước
Mua tại :

Hanoi Hàng Ngang số nhà 3
Haiphong Phố Khách số nhà 140

Tuyệt hết Bệnh lậu. Giang

Các ngài sau khi khỏi chứng bệnh tình. Bị độc còn lại. Nước tiểu khí vàng. T ửu tiện vào cốc trông thấy lẫn vẩn đục. Như đầu sợi chỉ giấy giầy như mủi, qui đầu thường ướt dính thỉnh thoảng ra đôi tí mủ. Hoặc sưng khí ngũ giết. Trước khi tiền nạn thấy một chất trắng trắng như sữa đặc, ăn của độc hoặc làm việc gì quá độ bệnh lại phục phát. mà có người xương thận thường thấy đau mỗi như thế đều là có nọc lậu chưa được tột hẳn, đi độc ceph lại nên thường phát như vậy. Muốn trừ hết bệnh cần thì ta dùng ngay thứ thuốc kiên tinh tuyệt lậu (thuốc triết nọc) giá 1p60 một hộp, nọc 2, 3 hộp, nặng 4, 5 hộp là khỏi dứt. Vì thuốc ấy đã nhiều người dùng qua, nên đã biết tinh nghiệm của thuốc kiên tinh.

Còn người đang thời kỳ phát hành đi đi ít một cường dương tuy đàn nổi hạch ra máu ra mủ; đó là thời kỳ bệnh đang phát. Như thế dùng ngay thứ thuốc chữa bệnh (Thuốc chữa đang thời kỳ phát) giá 0p60 n ột hộp, nặng 4, 5 hộp nặng 6-7 hộp là khỏi ngay.

Mà người bệnh giang phát ra thì thấy xuất sốt nổi hạch qui đầu lở loét mồm mảy mềm tít mết mỗi xương đau, thỉnh thoảng thấy bấp thợt giật giật. Như thế dùng ngay 4, 5 lọ thuốc Giang giá 0p70 một lọ là khỏi ngay.

Những thuốc đã kể ra đây đều không công phát không hại sinh giết. Hiện đã nhiều người uống khỏi, và đã nhận được nhiều giấy chứng chỉ của các người uống khỏi gửi về cảm ơn. Đáng nhẽ các giấy chứng chỉ ràng lên các người cảm ơn để các độc giả biết. Nhưng bệnh này là bệnh kín. Vậy xin miễn đăng.

Đình-Hưng 89 Pavillons (phố Mã-Mây) Hanoi — giá: 61 543

MÙA RẾT ĐÀ TỜI
Phổi yếu sinh ho, sớm không điều trị, lâu thành lao xuyên,
có một không hai

BỔ-PHẾ THÁNH DƯỢC

Trừ đờm, trị ho, mai lao, hết xuyên, giúp ích cho người, công thất chứng nhỏ, có dùng mới biết

Lọ con Op.40
Lọ lớn Op.80

ĐẠI-QUANG DƯỢC PHÒNG

47 phố Hàng Đường Hanoi — Giày nói số 805

Thế nào là

Phòng tích

Phòng tích đầu ông đầu bà sức lực
thường hay bị, từ 20 đến 50 tuổi
thường bị. 1. Vì sớm dậy với ham
sinh dục; 2. Vì rong đi ngủ hay đi tắm
ngay sau khi bệnh, gọi là phòng tích. Khi
bệnh thấy đầy hơi, tức cổ, tức ngực,
không muốn ăn, ăn thì ợ, thường
đau bụng đau lưng, chân tay mỏi mệt. Bì
thấp, sắc mặt vàng, da bụng gầy. Mới
đầu 1, 2 hôm lâu 4, 5 hôm Phòng-Tích thần
được Con Châm không công phát, đúng
lệnh thì thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Muốn
chữa hai bệnh uống gì được.

VU-ĐÌNH-TÂN

308 bis, Route Lép-Trung, Hải-phong
Ấn-từ năm-thiên năm 1928

Các nơi Đại-lý

HANOI: M. Hiền, 22 bis phố Huế; Văn-
văn-Huân 99 phố mới; Quảng-tiến-kỹ, 4
phố Hàng Lọng; Nguyễn-ngọc-Linh, 25 phố
Hàng Bông — HÀ ĐÔNG: Hiền Nam-Tho,
Hàng Bưởi; Báo-Chấn Photo phố Bruxelles;
Hàng-Phong ở Chợ Tía — NAM-ĐÌNH: Hiền
Linh-sinh-Đường 19 phố khách; Hưng-Long
9 Hàng-Tiền — HÀI-DƯƠNG: Hiền Châm
Lan 11 Đông-Thị — BẮC-NINH: Vinh-sinh
508 Tiền-An — SƠN-TÂY: Văn-Thành 47
Độc-Tĩnh — HAIPHONG: Hiền Nam-Tân
hàng sách số 48 phố Bonnae — VINH: Sinh
Suy phố gare — HUẾ: Vinh-Trương 49 Gia
Lọng — SAIGON: Hưng-Vượng 16
Cố-Đô-pagae.

Các thành trong ba kỳ có đại-lý bán,

Sách Chơi Xuân

NAM-KY

Năm Quý - Dậu (1933)

Hiệu Bảo-chế

Bảo-Floh-An

35 — Phố Hàng ngang

Chân-Senk-Yu chủ-nhân

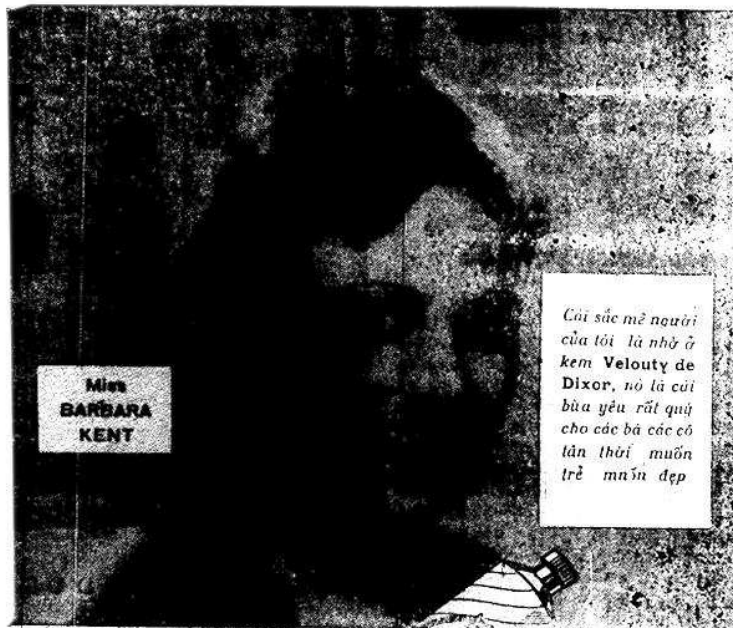
Điện số 580 HANOI

Là một hiệu Bảo-chế
do ông Chân-Senk-Yu
có bằng cấp của Tàu
đóng chủ trương bán
thuốc bảo chế và các
thứ cao đơn hoàn bùa
— Có đủ các thứ sẵn
thật tốt.

Tiền-sinh hiện ở
chùa cho người các
quê Tây Nam, có
nhân gây chứng chỉ
tốt.

Lúc nào quý-khách
đều xem mạch tiền-
sinh cũng sẵn sàng tiếp
không lấy tiền-
sinh nhân sự của Phật

Miss
**BARBARA
KENT**

Cái sắc mỹ người
của tôi là nhờ ở
kem Velouty de
Dixor, nó là cái
bùa yếu rất quý
cho các bà các cô
lần thì muốn
trẻ mãi đẹp

Thức kem thay phấn hiệu Velouty Dixor càng đáng mầu gia càng mỹ
thi ra mầu ra nắng cứng khi nhậy đảm mà có bề hơi ra cũng không giảm
mất mầu kem. Thức kem này không những thay phấn, mà về mùa rét dùng thay
thuốc nỏ thì không thứ nào tốt bằng.

Có bán lẻ khắp mọi nơi

Đại-lý độc quyền: **LUNE FAT. 23** — Rue Changeurs, Hanoi

TAI HAIPHONG: có bán ở số 22, 24 phố Khách hiệu A Rrz Mohamde,

TAI NAM ĐỊNH: Có bán ở hiệu Giu-Thuận-Long 36 phố Carreau.

THƯỢNG KHÁNH Y-QUÁN
Grande pharmacie sino-Annamite

Những thuốc gia-truyền đã nổi tiếng trong 70 năm nay

Thuốc này. — Dùng thuốc này mà tây, không phải kiêng cơm, uống vào
không đau bụng, người không mệt mỏi, ai dùng qua rồi cũng chứng nhận
như thế. Giá bán nhất định 5 xu một liều, mua buôn tính giá riêng.

Thuốc đau mắt. — Thuốc này là một phương thuốc gia-truyền có đã ba
đời nay, dù đau nặng nhẹ, hoặc màng, mọng lâu năm, dùng thuốc này
chỉ trong giây phút, tra vào mắt thấy quang ngay, người nhơn trẻ con đều
dùng được cả. Giá bán nhất định một hào một lọ, mua buôn tính giá riêng.

Nước hoa nguyên chất. — rất thơm, bền cực rẻ. Giá 2 hào một lọ.

Thuốc ho. — Dù ho lâu, mới ho, ho gió, ho đờm ra như rãi gà, ho ra
huyết, ngày ho lâu ho người nhơn, ngày sốt nóng, người lớn hay trẻ con
mắc phải xin đến ngay

HƯƠNG - KHÁNH Y-QUÁN 174 phố Huế, Hanoi
Thượng Khánh Y-quán 172 Route Hué, Hanoi

Thực vậy! Thực vậy!
Không giám khoe tài

Món thuốc trị chứng đau gia-giấy của
Quảng - Đức - Sinh được phòng chúng
tôi, do y-sĩ quan Ngọc-Sơn nghiên
cứu rất tinh vi, đã chữa giúp làm
bệnh nhân, có chứng ấy thực rất thần
hiệu.

Mới đây Mme Trương-đức-Hữu
chủ nhà hát Phúc-Thắng và M. An-
Phú số 4 hàng Bồ Hanoi, cũng có
chứng đau gia-giấy, có lấy thuốc
của bản đường điều được khỏi cả.

Bản đường xem mạch, bốc thuốc,
chuyên chữa các chứng ngoại cảm,
nội thương và có đủ thuốc hoàn tâm
sẵn sàng gói giấy hay đóng hộp để
các bệnh nhân đi xa, tiện uống không
lỗi sức.

Bản đường chủ nhân xin sẵn lòng
giúp đỡ các bệnh nhân các phương
lị phòng các chứng bất kỳ.

Kính cáo

Quảng-Đức-Sinh
31, phố hàng Bồ, Hanoi

Nên đọc báo
Đông - Phương

TAN THANH 145
Hàng
ĐẠI
ĐÔNG, CHUA
VA ĐÀ

Kiểu mới, GIANG ĐẸP
GIÁ RẺ

Làm câu đối

Học thuộc lòng tuy khó, nhất là khi thấy bắt đọc ôn lại các bài học trong cả một tháng! Song so với làm câu đối thì còn chưa thấm vào đâu. Vì một bài học đầu khó đến đâu, đầu không hiểu nghĩa, mà nhai đi nhai lại hàng chục, hàng trăm lần, cũng có thể nhồi được vào ký-ức. Chữ bắt bẻ óc tìm, chín tuổi nghiên nghĩ ở trước một dòng chữ để tìm vần lằng đối với vần trắc, cần nhắc chữ nặng đối với chữ nhẹ, chữ nhẹ đối với chữ nhẹ, chữ nặng vừa đối với chữ nặng vừa, chữ nhẹ vừa đối với chữ nhẹ vừa thì thực chẳng khác nào bắt cậu học trò lớp ba trường Sơ-đẳng làm những phép tính kỹ-hà-bọc vậy. . .

Thế mà ngày nào cũng phải làm ít ra là hai, ba câu đối.

Tan buổi học sáng, xong giờ giảng nghĩa, bầy học trò đem về câu đối lên nộp thầy, rồi lúi súi từng người, thầy ra cho vài câu hoặc ba, bốn, năm chữ, hoặc câu đối thơ, câu đối phú. Tôi còn nhớ vào hồi lên chín tuổi, tôi đã phải làm câu đối thơ rồi. Nhưng tôi xin thú thực không mấy khi là tôi đối nổi lấy một câu, phải thầy tìm giúp cho, thì thầy ông thế-huynh tá gà, mà mỗi lần ông thế-huynh tá gà, là một lần hoặc tôi nhẹ, hoặc dit đau.

Ngày này tôi tưởng đến ông thế-huynh, tôi vẫn còn oán giận, oán giận mà không khỏi tức cười.

Hôm nào cồng vậy, tôi loay hoay với mấy dòng câu đối từ lúc kẻ nghĩa xong cho tới bữa cơm sáng, rồi lại từ sau bữa cơm sáng cho đến tận gần bữa cơm chiều. Đến lúc ấy thì bao giờ thầy cũng mắng cho mấy câu:

— Sao mày giết thế, sao mà ngu thế, để như thế mà không đối được. Đưa sách học đây tao bảo.

Rồi thầy mở đi, mở lại quyển sách...
— Trang này có câu đối được đây này. Chỉ bớt đi một chữ mà thôi.

Hay là:
— Đoạn này có câu liền đấy! Nhưng phải thêm vào một chữ!

Từ đây cha tôi gần tôi, tôi luôn mồm nheo-nheo hỏi:

— Thưa thầy, câu này có được không ạ?

Mỗi câu thầy gật là tôi lại run cầm cập.

— Không được! chữ nặng sao mà lại đối với chữ nhẹ?

Nào tôi còn phân-biệt sao được nặng nhẹ!

— Thưa thầy, câu này có được không ạ?

— Sao mà giỏi khổ giỏi số thế! Chữ bằng phải đối với chữ trắc chứ.

Tôi ngấm anh em bạn chơi đùa ở ngoài sân, nước mắt tôi chạy quanh. Rồi tôi đưa mắt nhìn anh Trọng (tên ông thế-huynh) tỏ ý kêu van cầu cứu. Hồ thấy anh Trọng sẽ gật đầu nhận lời, thì tôi cũng móc túi lấy hai hào mà gửi sẽ vào tay anh.

Thế là thoát nạn được hôm ấy.

Nhưng còn những hôm tủi rỗng! Nào đâu tôi có được cái kho vô tận? Bao nhiêu tiền cha mẹ thường, tiền mừng tuổi lễ, tiền nhện ăn quà, tiền bố ông cũng không tài nào đủ để trả tiền thuê gà câu đối. Đến nỗi tôi phải nghĩ ra

một kế: lấy trộm quyển sổ mua hàng của cha tôi đưa cho anh Trọng để tùy anh muốn ra hiệu khách ở phố Huyện mua thực gì thì mua. Mỗi lần ăn cắp sổ hàng cũng chỉ trang trải công nợ được mấy ngày, rồi đầu lại hoàn đấy, túi trống thế dẫu khóc lóc lạy lục cũng là vô ích.

Một hôm anh Trọng bảo tôi lấy sổ để anh mua vài may cái quần. Nhưng sổ cha tôi cất tủ khóa cẩn thận, tôi không sao lấy được. Anh chia khóa để mở. Tôi lo anh bị phát giác, nhưng không, anh vẫn cười như không, mà trái hẳn với miệng cười, anh lại mách giúp không tôi lấy câu đối thơ. Tôi không nhớ câu thầy ra thế nào, chữ câu của anh Trọng đối lại thì bầy roi đòn quần dít, khiến tôi không bao giờ quên được:

Bài sư nan thâm vô vi đắc
(Nghĩa là: lấy thầy khó lắm không làm được).

Kể ra bầy chữ ấy cũng đáng bầy roi thật, vì mỗi chữ thầy số một gậy. Có một điều tôi lấy làm lạ: tôi học đã được nhiều chữ mà sao lại không hiểu được nghĩa câu ấy, đến nỗi cứ thế chộp vào vô thời. Đủ biết tôi chỉ học như con vẹt.

Hồi đó, trong trường thầy tôi, nổi tiếng giỏi câu đối, có anh Nghĩa là con thứ hai thầy. Thầy vẫn khen anh có tài xuất khẩu thành chương. Một bữa muốn khoe cái tài nhả ngọc phun châu ấy, thầy giắt anh và tôi vào hầu quan huấn ở trong huyện.

Quan nghe thầy tán dương cậu con thì cười pa há mà nói rằng:

— Ta ra cho ông thánh câu này, bẻ đối được ta thưởng cái bánh:

Quốc-trung hũu-thỉnh

Không biết anh Nghĩa xấu hổ, hay sợ hãi mà cái tài xuất khẩu thành chương tự nhiên biến đâu mất. Thầy đồ chúng tôi cũng hơi núng, tởm nhấc:

— Quốc-trung con thưởng đối với chữ gì?

Anh Nghĩa chẳng ngầu ngừ, đối liền:

— Thiên-hạ.

Thầy lại nhấc:

— Thế Hũu?

— Vô.

Rồi anh Nghĩa mạnh bạo nói:

— Bẩm, con xin đối: thiên hạ vô nhân.

Quan huấn lại cười, cười rũ rượi:

— Hay! nhưng tháng này về sau tất

làm tướng giặc.

Mếu quan huấn ngày nay còn sống thì tất ngài phải chịu nhận rằng lời ngài đoán sai, vì anh Nghĩa tôi chẳng trở nên đồ đệ Hoàng-Sáo mà chỉ là một anh buôn to, thường thường vẫn vác tay nải hàng lên tỉnh bán cho các hiệu khách.

Quan huấn lại quay về phía tôi:
— Còn cậu này! con ông làm đây, phải không?

Thầy đồ tôi vội thưa:

— Bẩm vâng, nó con giết làm.

Quan huấn là người có óc cha tôi, nên đối với tôi cũng hơi có cảm tình. Ngài liền nói gạt đi rằng:

— Đủ biết đầu đây. Ta hãy thử tài em xem nào. Ta ra cho em câu đối hôm này nhé: Ngựa chạy dưới đất.

— Em đối với gì?

Tôi loay hoay ngâm nghĩ. Quan huấn nhắc:

— Ngựa em đối với gì?

— Bẩm quan lớn: rồng. (Chắc tôi nghĩ tới con long-mã về ở đền Bạch-linh)

— Thế chạy?

— Bẩm: bay.

— Còn hai chữ dưới đất?

— Bẩm: trên trời.

Quan huấn đập tay xuống ghế ngựa khen: ngựa chạy dưới đất mà em đối với rồng bay trên trời thì hay thực. Có khi phách anh hùng lẫm.

Tôi nghe, sung sướng chảy nước mắt.

Từ đây, tôi cũng đỡ bị anh em chế là giết.

(Lơ nĩa)

NHƯ LINH

Advertisement for 'NATURE CLART' featuring a stylized logo and contact information: 'No 34 Rue des Stores HANOI TEL. N° 893'. Below the logo is a box labeled 'CO NHẬN'.

VỀ các hiệu máy, kiểu nhà. Tinh về đất cát và cầu cống, về truyền thần sơn, mực và thuốc. Làm buồng hoa bằng sơn, cửa và vòi. Sơn cửa nhà và quét vôi. Về quảng cáo và biển quảng cáo hàng hóa.

CÓ CHI HƠN ???

Hiện nay đầu KHUYNH-DIỆP là thứ đầu danh tiếng nhất, được các quan thầy thuốc đời công-nhận là hay lắm và được quốc dân tin dùng hơn hết.

Đầu Khuyन्ह-diệp đã giết không biết bao nhiêu là giải-thưởng trong các cuộc Đấu xảo Kỹ-nghệ Khoa-học ở xứ ta và tại Pháp. Kể cả Kim-khánh, Long-Tinh, đay, Bằng-Cáp, đầu Khuyन्ह-diệp đã được tất cả 13 cái, toàn là thứ đặc-biệt. Bao nhiêu Khuyन्ह-diệp rất nhiều lời. Các hiệu đã buôn đầu Khuyन्ह-diệp đều chịu là món hàng chạy nhất. Chớ làm với các thứ đầu tên khác.

Mua buôn, làm Đại lý, gửi thơ cho Khuyन्ह-diệp chủ nhân

M. VIỆN - ĐỆ

Bán Ngự HUE

Tại hiệu Viên-Đệ có nhiều mua hàng khác toàn là thứ bán hết sức chạy.

Nghỉ làm !

— Có bảo thú này toàn tợ, mà sao đây lại thấy đê «vời chác bâu»?
 — Ấy... Ấy... đê đánh lừa cho mỗi nó khỏi cần.

Bài học nhà

— Bờm ngồi, ngồi làm ơn cho phép tôi ho một cái.

..TỪ NHỎ ĐẾN NHỚN..

Đại hội-nghị kinh-tế giải tán

Đại hội-nghị kinh-tế đã tan, các ông nghị cũng lục tục kéo nhau về quê cả. Mấy ông nghị Lào, trở về Lào, mấy ông nghị Cao-mên trở về Cao-mên, mấy ông nghị Nam-kỳ trở lại Nam-kỳ.

cháu, rồi chiếm Mãn - châu, chưa biết đũa hay thìa. Sang năm Mỹ cũng tập trận ở Thái-bình-dương, giả chiếm nước Nhật rồi ai biết thìa hay đũa?

Thỉnh cầu

Các ông nghị-viên ta, có một cái biết tài, mà không mấy ai biết đến là cái tài thảo đơn thỉnh cầu. Kỳ Đại hội-nghị kinh-tế vừa rồi có 49 lá đơn thỉnh cầu, kỳ viện dân biểu họp cũng đến 50 đơn thỉnh cầu, mà kể từ xưa đến nay thì để có đến hơn nghìn tất cả.

Vậy ra làm Nghị-viên, cốt nhất phải biết thỉnh cầu.

Thiết tưởng nghị - viên nên in tất cả những đơn ấy, đóng thành sách, xuất bản để làm khuôn mẫu, tưởng rất tiện việc cho các ông nghị về mai sau, để các ông ấy có thì giờ nghĩ về việc khác.

Trường Thương mại

Được tin, trường Thương-mại bị bãi rồi lại có tin trường Thương-mại không

bị bãi, rồi lại bị bãi, rồi lại không bị bãi — đến bây giờ cũng không ai biết trường đó bị bãi hay là vẫn còn.

Chỉ phiền nhất cho các ông sinh viên trường ấy, hiện giờ không biết mình còn là sinh viên trường Cao-đẳng hay không phải là sinh viên trường Cao-đẳng, mà cũng phiền cả cho các cô kén chồng, không biết nên lấy, hay là không nên lấy.

Lấy vợ, lấy chồng

Ngày xưa lấy vợ cho con, không phải là cưới vợ cho con, chính là mua lấy một tay đầu bếp giỏi hay một con trâu khỏe, gả chồng cho con cốt để đỡ được một bát ăn, lại thêm tiền tậu được mấy sào ruộng.

Đến bây giờ, người mình đã khôn hơn — theo các cụ nọ lại là giải hơn — những ý tưởng mua bán ấy, chỉ còn lảng vảng ở những chốn thôn quê, còn ở chỗ. Nhưng đối với việc cưới xin, phần đông người mình vẫn còn nhiều ý tưởng lạ.

Nhà gái, nhà trai đã nghèo so nghèo sắc, mà vẫn nào sêu, nào hỏi, cố bần linh đình, rồi bỏ xa đến tám trăm thước người quen đến, không biết mặt nữa cũng có mới cho được, chỉ còn tiền khách qua đường nữa là không mới. Nhưng có lẽ, nếu khách qua đường là khách sang họ cũng vồn vã ân cần lắm.

Nhà gái vẫn biết không phải là bán con, nhưng vẫn thách cho kỳ được, thách trăm, thách nghìn để lấy sang. Nhà trai cũng oai lắm, nào ô-tô hòm, nào sấm banh thượng hạng... cũng để lấy sang, rất ực lại trở ra hai vợ chồng son, chân nam chân chiêu, và đầu này khâu đầu khác, nghĩ đến ngày cưới nhau như nghĩ đến cái tội.

TU LY

bán ngưng..

Tại Viên-Đông, nước Nhật được tiếng là chuyên Mỹ thuật, nước Tàu được tiếng đã đào tạo ra một quần luân lý chặc chành. Nước Nam ta cũng không kém gì, sản xuất ra được những tục lệ, kén cổ như Vạn lý trường thành.

Người mình từ lúc lọt lòng ra, đem bán khoán làm con thân, con thân, đã mắc vào trong tục lệ, rồi cứ theo cái khuôn sáo cũ mà đi, không có gì là sở kiến riêng nữa... như thế cho đến lúc nhậm mất đi, tục lệ vẫn còn tồn tại chung quanh năm tháng mãi không rời. Một người con gái, theo tục lệ, phải rắng đen, tóc giải, quần thêu áo thêu, ăn vận khác đi một chút... đã không phải là người con gái nữa. Làm dân đến lúc ra làng, mua nhiều, mua xã, mới ra dân, đầu bán vợ họ con đi để khao cũng phải mất đi há lông.

Hên Thái-tây, họ hơn người là vì họ bết xét đoán theo lẽ phải, biết tận đến nguyên ủy, căn cớ của mọi việc. Ta, là cũng biết thế, nhưng ta vẫn mê nường tục lệ của ta quốc ta, ta là quyền của ta, ta muốn há mất ta là quyền của ta.

TU LY

Ô. Bùi Quang-Chiều

Có một điều lạ, là ông Chiếu, ông Trinh, lúc ra đã không ai đón, lúc về cũng không ai tiễn đưa, chỉ được dự có một bữa tiệc của Chính-phủ thất.

Thôi, hai ông ạ, các ông về Nam-kỳ, thiên hạ bỏ yêu, Nhất là ông Lê-quang Trinh, dân An-nam yêu, dân Tây cũng yêu, ông về chắc là họ mời ông đi dự tiệc như sông học chào khách, tha hồ mà thò thuê, mần nguyệt.

Tập trận hòa bình

Sang năm mới 1933—năm mà các nhà chánh-trị giới gọi là năm hòa bình—bộ hải quân nước Mỹ sẽ có một cuộc tập trận rất lớn trên biển Thái-bình-Dương cốt tập trận để giữ hòa-bình thế giới về mai sau.

Bài quân Mỹ sẽ giả Mỹ Nhật bán làm địch quân, rồi dự bị nào vậy sặc của bộ nào họ Đông-kinh.

Đàn họ Nhật cũng tập trận ở Mãn

— Thế nào, em bé có bú không. ... có muốn ăn gì không ?

— Bẩm có.

— Em bé có thích ăn cá không ?

— Bẩm thích lắm.

— Thế thì được, bắt đầu từ ngày mai bà cho cháu ăn mỗi buổi sáng 3 thìa... dần dần

Cái «tên» của phi-lô-dốp tiên-sinh

Phi-lô-dốp tiên sinh làm chủ bút «Phong-Hoa» mất. Một ngày kia, tiên sinh vừa tới tòa báo, đã trông thấy trên bàn giấy, một chiếc phong bì nhỏ nhỏ, xinh xinh, chữ viết ran ran mà cứ xiêu về bên trái. Tiên sinh từ từ xé bì, thấy có miếng giấy nhỏ, trên viết: «Nếu cậu sai hẹn như mọi lần, mười một giờ đêm hôm nay không lại với em, thì em chết mất! Em chết, cậu không thương à, em đợi đấy!» Tuy chữ ký không rõ, mà tiên sinh đã thừa biết là thư của người yêu mình. Giá người khác thì không phải chờ giờ hẹn mới đến.

Nhưng ta phải biết phi-lô-dốp tiên sinh là một người xưa nay rất hết lòng với nghề mình. Tiên sinh khi làm báo, chỉ mong làm cho tờ báo mình có nhiều tin lạ, có nhiều thời sự mà báo khác chưa có. Tiên sinh liền nói chuyện bức thư và ủy ngay viên «phóng sự thực thụ» của nhà báo đi đến nhà tình nhân mình để lấy một tin tối hệ trọng. Tiên sinh dặn: «đúng mười một giờ một chiếc đèn nay, ông phải có mặt ở số nhà ấy... phổ ấy, đề mục kích và điều tra lần thâm kích tự sát của một trang mỹ nữ trong kinh thành. Tôi ở nhà riêng đợi ông về, để điện mấy đoạn trong bài tường thuật về vụ ấy, cho đúng sự thật».

Đêm hôm ấy, phi-lô-dốp tiên sinh nhện ngủ. Trước bàn giấy, tiên sinh

Sét ty tự đại
 Rồi lòng thương xót bon bần nhân,
 Phải bỏ tiền ra để đỡ dần.
 Một chữ làm tin cho đúng luật,
 Hai người báo lính gọi an tâm.
 Chẳng qua buôn bạc ăn đồng lãi,
 Nào phải lên người nich nung phẫn.
 Ngạn nổi con đen lòng bạc béo,
 Qua cầu tưng bần đã veng ăn!

Con nợ họa lại
 Gồm loài địa đỏi hết lòng nhân!
 Hút máu không tanh, nói đỡ dần!
 Bóp cổ lên hầu phi đạo lý.
 Cấm nhà, tịch ruộng táng lương tâm.
 Hân hoi ngoài miệng, ưa nhiều lãi.
 Sẹo mỡ quen mũi, chén đầy phẫn.
 Lầm kê vong gia, người thất thố,
 Nói gì đến nghĩa, nói gì ăn?
 Tú-Mỡ

Nghề mới
 Nhân vì kinh tế khó khăn,
 Kiểm tra chúng phải xoay quanh đủ nghề:
 Thuốc ngang lim lỉ đem về,
 Gác cao gá bạc canh khoa lấy hồ.
 Tưởng rằng riêng lui xa cơ,

Đời ăn nên mới rở trò mà thời!
 Nào ngờ nay lại có người,
 Bàn danh để một tro cười về sau.
 Vì tiền cũng chịu cúi đầu...
 Ra các sông bạc mà cầu chửi công.
 Máu... thấy hơi đồng
 Chuyện nh... ch... để hồng miến
 lương.

Gà... quần đã đường,
 Tranh nhau với cả những phường khổ
 giầy.
 Lễ thường vẫn nói xưa nay,
 Qua tham át hẳn có ngày luy thân..
 Anh em bao kẻ vì mình,
 Bằng dưng cơ nghiệp tan lành như chơi
 Ngọt ngon khéo tán nên nhồi.
 Nửa xe lấp nấp đón mời những ai?
 Giấy người xa xuống giếng khơi,
 Lầu cao hồ để ăn ngồi cho đang?
 Giấu cho gác tía nhà vàng,
 «Nghĩa» kia» nghĩ đến lại càng nhức
 như!

Thời.. thời.. xin chờ rở trò,
 Lương riêng hàng tháng đủ no lắm rồi!
 Lâm chi cho «túi một đời»
 Cái thân học thức theo loài bắt lương...
 TẠO-THI

ấy hoáy đã thảo xong một bài tường thuật khá dài, chỉ còn đợi thêm vào vài đoạn, là sáng mai cho thợ «xếp» luôn, trưa mai báo mình sẽ là một tờ báo vô địch về việc «loanh báo tin tức nhanh chóng». Tiên-sinh rang dài, đọc lại bài mình, quyết riết hút thuốc là, trông theo làn khói bay, tiên-sinh cười nụ, tiên sinh thích cái, tiên-sinh bằng lòng tiên-sinh lắm! tiên-sinh cứ vui lòng ngồi đợi, mắt vẫn tinh thần, không buồn ngủ.

Mười một giờ...mười hai giờ: «Quái, tiên sinh tư hồi, có lẽ hẳn quên số nhà chẳng? Rồi một giờ sáng, hai giờ, mãi đến ba giờ... Tiên-sinh đã thấy nóng ruột: viên phóng sự chưa về! Có lẽ hẳn ngờ rằng ta đã ngủ, nên nghĩ sáng sớm mai lại đây cũng vừa, phải làm, hẳn cũng cần phải ngủ chút.» Trưa, trông đồng hồ đánh bốn giờ. Tiên-sinh ngồi thiu thiu ngủ gật. Bỗng tiếng gì làm tiên-sinh mở choàng mắt dậy giữa lúc đồng hồ điểm dè dè năm tiếng như cung ngai ngũ giống tiên sinh.

Tiên-sinh mở cửa. Viên phóng sự bước vào. Tiên-sinh hỏi dồn: «Thế...thế em (elle) ra làm sao? Lúc mấy giờ? Đang cam động lắm! Thảm kịch diễn cách nào?...»

Viên phóng sự ung dung đáp: «Em chả làm sao cả.., khá lắm, cảm động thật... khó nói lắm. Có một điều là chúng tôi phải cảm tạ ngài lắm... có lòng tốt cho... đi... «điều tra» vụ...»
 Một người bạn của phi-lô-dốp thuật.

LAMBLLOT HANOI — TÉLÉPHONE 880

AI ĐI QUA PHÒ NHÀ THỜ

Gần hàng Bông, chắc cũng phải để ý tới một tòa nhà mới cất, trọng rất nguy-nga, tráng lệ, đó là hiệu của M. NGHIÊM XUAN-THUC một nhà chuyên môn về nghề ảnh.

Cách sắp đặt ở trong phòng rất hợp với ngoài; nhà kính, phòng tiếp khách, xưởng thợ đều phân biệt.

Nhân dịp đã Xuân

Quý-khách chiếu cố sẽ được vừa ý, giá phải chăng, mẫu ảnh bìa và đẹp, chụp theo lối mỹ-thuật.

Tân Việt Nam thư xã

239 Rue Lamblot Hanoi

Vin-niên thiện:
 9 quyển văn cụ-thể là quyền sách bao rõ cái nguyên uỷ và các thể-là những lối văn-thi của ta khi xưa như: ca, từ-khúc, phú-kí-lục, kinh, nghĩa, văn sách, văn xuôi của ông Hoàng Bạt-Kỷ giáo sư trường Cao đẳng soan, giá... 0p80
 II Vô gia đình là hồ giáo-dục từ thuyết Sans Famille của Hector Malot nay mới dịch ra quốc văn lần thứ nhất... giá... 1p00
 III Đồng-chu liệt-quốc số I và số II giá mỗi quyển... 1p00

Phúc Lợi
 7.9.11 ROUTE DE HUE HANOI

DIỆM TÂM... TIỆN NHẬT
 LÀ ĂN BÁNH TÂY THÁNH của hiệu
VAN LAN
 220 ARMAND ROUSSEAU 220
 TEL 621
 BÁNH NGON - CƠ HƯƠNG VỊ ĐÚNG PHÉP VỆ SINH
 BA BƯỚC ĐƯA LẠI TẬN NHÀ
 SÁNG TRƯA CHIỀU

TU CAO ĐẾN THẤP.

Phong rao mới
 Thày kỹ lương mảy chực đờng,
 Đua ăn đua mặc vào giòng tau chơi.
 Áo quần dăng mỗi lần thời,
 Mũ năm sáu chiếc, giầy mười mẩy đôi.
 Thành lương vừa lĩnh mới rời,
 Trang công trái nòng đời nhà lư-ợng,
 Nhỏ nhắn chạp ngựa chạp ngang,
 Vay mười đồng bạc để mang về nhà.
 Kẻo về có kỹ rầy la :
 Không tiền dong gạo ð là nhân rầy.

Cô kia vừa xấu vừa già,
 Còn hay làm đom. thật là thêm giờ.
 Mặt trời cạo nhẵn trơ trơ.
 Lông mày đánh lít, lơ mờ sợi giầy.
 Kem bôi da mặt nhựa nhầy.
 Phân trát thực giầy như thế quét voi.
 Vay đũa, lua đập, có oi.
 Càng trang điểm lắm. càng lời xấu ra,

TU MỜ

Chuyện thật

Hai bà đi đến gần nhà bởi Khai trí tiến đức. Một bà lấy tay chỉ, bảo bà kia :
 Nhà này là nhà cho thuê cưới, sang lắm, bán ghế bành đá, đủ cả người hầu, người hạ, tươm tất lắm.
 Tôi muốn tiến lên nói rõ để khai trí cho bà ta biết. Nhưng nghĩ lại thôi. Có lẽ bà ta vì một sự lầm ấy mà đã khai trí cho tôi biết, biết rằng phải thế mới là đúng.

Nói chuyện đi tây

Ngày xưa, ông Phạm-Quỳnh đi tây về ông kể chuyện đi tây : nào diễn thuyết ở hội Khai-trí, hội Tri-trí, nào viết báo Nam-phong. ông kể, kể mãi rồi ông ấy lên làm Thượng thư. Ngày nay, ông Trần-bá-Vinh cũng đi tây, ông cũng diễn thuyết ở Huế, cũng đăng trong báo Thực-nghiệp để kể chuyện đi tây, thế mà đến bây giờ... ông vẫn là ông Trần-bá-Vinh, vậy ði !

Họ nhũn

Báo Thực Nghiệp là một tờ báo nhũn nhặn, nhũn nhặn quá, chỉ muốn như cây lan mọc trong hang tối, chứ không muốn ai biết đến mình.

Ta phải khen tòa soạn báo ấy đã đạt tới mục đích, nghĩa là đã làm cho không ai biết đến tờ Thực Nghiệp.

Ấu cũng là một cái may cho báo ấy và cho người đọc báo.

Nhưng ông Mai-du-Lân hẳn giận Phong Hóa lắm thì phải. Vì P.H. có trích mấy hạt đậu nhộng ở Thực Nghiệp nên mới có người biết là báo ấy vẫn còn.

Hai môn văn bí

Trứng vịt khó tiêu, không biết còn cái gì khó tiêu hơn nữa không? Hỏi thế tất ai cũng buồn sắc mặt mà đáp lại rằng : có văn của cụ Hoàng-lãng-Bí.

Nhưng văn cụ bồng tuy có bí, nhưng chưa đến nỗi bí như văn ông cử Dương bá-Trạc, tự là Tuyết Huy. Văn cụ Hoàng bí vì thế văn cụ giải lướt thướt như cái áo thụng nhưng cụ còn có tu tướng. Đến như ông Dương-bá-Trạc, văn ông giống như cái thùng sắt tã, ngoài bóng trong rỗng không có gì, không có tu tướng gì. Vì thế văn ông lại bí hơn một bậc mà bí lại « bí rỗng ».

Ngày xưa, Chu Du ba lần học máu, gặng cổ lên giới mà than rằng :

« Giới đã sinh Du sao còn sinh Lượng ?
 Đọc giả báo chí nước Nam. mấy lần ngủ gật, cũng nên ngáp mà than rằng :
 « Giới đã sinh ra cụ bồng Hoàng, sao còn sinh ra ông cử Dương ? »

Ông cử Trạc chán chính lại quốc văn

Trong số báo Văn Học vừa rồi, ông cử Trạc tự hỏi rằng quốc văn ta đã thành lập chưa, rồi ông rầu rầu nét mặt tự giả nhời rằng : « chưa »

Ông lại tự hỏi rằng có nên chán chính lại quốc văn không, rồi ông khua chân múa tay mà tự giả nhời rằng : « nên lắm ».

Rút cục lại ông bắt chước ông Phạm Quỳnh ngày xưa, báo nên học chữ Hán. Tưởng ông phát minh ra điều gì lạ, như học tiếng Quảng-đông hay tiếng Ang-lê chẳng hạn !

Ông giả cho đọc giả biết rằng ngày xưa ta học chữ Hán vì chữ Hán, bây giờ ta học chữ Hán, vì quốc văn. Ngày xưa, ông Phạm Quỳnh trong báo Nam Phong thường nói rằng : « Ngày xưa ta học chữ nho vì chữ nho, bây giờ ta học chữ nho vì quốc văn ». Những người không biết lại cứ bảo ông cử Trạc bắt chước ông Phạm Quỳnh. Thật oan cho ông cử quá. Ông Phạm Quỳnh bắt chước ông cử đầu ! Học giả chữ nho không phải là chữ Hán chẳng?

Giải quán quân

Bà Tường-Phổ xưa làm bài « giọt lệ thu » đăng trong Nam-phong, ai cũng khen là làm ly, ai oán, sâu thâm, thâm thiết, ảo não và buồn rầu...

Tính ra bài văn đó có 61 chữ vừa Than ôi, ôi, và lệ, chia ra như sau này :
 29 chữ than ôi,
 18 chữ ôi.
 14 chữ lệ.

Một bài độ bốn trang, mà có những 61 chữ « ôi », thì than ôi ! làm gì mà chẳng đáng bị thương.

Ông Tân Đà trước giữ giải quán quân về mộng với mị, đến bây giờ, ông

Lãng giữ giải quán quân về khóc : khóc mưa, khóc nắng, khóc đủ thứ, thứ gì cũng khóc mà khóc quanh năm.
 Bây lâu nay, ông không khóc trên báo nữa, thì ông lại giữ giải khóc ở nhà.

Giữ quán quân về « chết » đi « sống » lại thì là báo Annam của ông Hiếu :

3 lần chết đi,
 3 lần ra đời.
 Báo Annam Tân-Đà làm cho số chết và sống bằng nhau thì đọc giả mới được hưởng lạc lắm lắm.

Báo Thực-nghiệp giữ giải là một cái tờ ông : phân viên trong tòa soạn báo ấy là : ông bần, ông bỏ vẽ, ông chàm.

Thế mà cùng với « mũi ghim nhọn, mũi dao, ngòi bút sắt » lung cùng sống với nhau được thì cũng lạ thật.

Giải quán quân về ít người đọc nhất thì là báo Nam-phong mà nhiều tranh vẽ và nhiều hạt đậu dụn nhất thì là báo Phong-hóa.

Khó chịu tới lắm

Kỳ từ kết giải quán quân vớt Bắc-ky vừa rồi, cặp Bình-Bát gặp Saumont-Samarq, ông Nguyễn-duy - Ninh làm giám cuộc.

Không biết ông ăn nói thế nào, mà đến nỗi để Saumont phải gắt lên : ông nói làm tôi khó chịu !

Ông Ninh dậm chân, rồi ông rời, rồi ông xuống ghế, không làm giám cuộc nữa.

Ừ, thử không làm giám cuộc nữa, xem họ làm gì nữa ?

« Họ » không làm gì cả, họ chỉ gọi một người tây lên thay, thế mà thôi.

Mà cứ như thế, rồi có lẽ họ quát cả người xem : đến đây bạn cả người ta !

Rồi người xem cũng đi ra.
 Được thế, họ lại quát cả Bình-Bát : « đi ra đi ! các anh làm nhọc cả người ta ! »

Bình-Bát lại cấp vọt đi ra.
 Trên sân chỉ còn có hai người, quỳ

ra đánh đờn. Được một lúc, họ quát cả Samarq : « còn anh, anh cũng bận !-tối lắm ! »

Saumont lại cúi đầu cấp vọt đi ra.
 Thành thử chỉ còn Saumont trên sân quần, rồi mình lại quát mình : « anh ra đi ! anh khó chịu lắm ! »

Thế rồi Saumont sách vọt đi ra nốt.
 T. Nal

Ông Hàn Thu Nguyễn-tiên-Lãng với tờ quốc

Trong báo Anam mới, ông Hàn Thu ni non, than thở với non sông tờ quốc rằng dân Việt không còn ai niên thiếu nữa. Rồi ông buồn, buồn rầu buồn rĩ, buồn vì có người không đồng ý với ông, dăm nói rằng thiếu niên Anam ta vẫn có, buồn vì xã hội ta đối với thiếu niên.

— ông Hàn Thu đấy ! — ra chiều lãnh đạm, không biết cùng ông khóc hoa xoan rụng, nước Hy Lạp tan.

Ông buồn rồi ông dậm ghen, ghen với những người hơn ông, như ông Nguyễn-mạnh-Tường chẳng hạn, không còn dậm nữa, ông vẫn ghen...

Sau rồi, ông lại gọi hồn tờ quốc ra để chứng cho làm lòng ngay thẳng của ông : « ôi tờ quốc ! tờ quốc ! » Tiếng ông kêu thiết tha lắm thay.

Chúng ta cũng nên ôm nhau mà khóc rằng : ôi Hàn Thu ! ôi Hàn Thu ! Người mới thực là quốc hồn quốc túy của ta ! người mới thực là di nhân của tờ quốc ta !

TU LY

Kính cáo độc-giá

Xin nói rõ để các bạn đọc báo muốn có đủ số để dựng thành tập biết rằng những số cũ đã hết cả rồi. Các bạn muốn có đủ bộ thì phải mua ngay và giữ lại, không nên cho mượn sợ mất mát đi, vì số báo nào cũng in đến đâu hết đến đấy nên bản báo không thể nào chia vớt các bạn được

PHONG-HÓA

HIỆU ÍCH-CAT
 47 HÀNG GAI HANOI
 LÀM ĐỦ CÁC THỨ
 DẦU VÀ CLICHÉ
 GỖ ĐỒNG, SẮT, NGÀ
 CAO-XU VÀ BIẾN ĐỒNG

— Bạn hàng phải chiều khách chứ ?
 — Chẳng chiều khách mà ông ăn mị của tôi» bao nhiêu lần rồi !

CHỈ CÓ HIỆU ĐỨC THÀNH

là bán đủ các thứ đèn
 N° 3 Rue des Médicaments Hanoi

VUI CƯỜI.

CUỘC THI TRUYỆN «VUI CƯỜI»

Bắt đầu từ số 23 bản báo mở một cuộc «thi cười» Trong mỗi số, sẽ đăng lên độ bốn, năm bài mà bản báo xét ra là hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng Giải nhất một năm báo, giải nhì nửa năm báo để thưởng hai bài hay nhất trong bốn kỳ báo ấy.

Mỗi bài không được quá ba mươi lăm dòng.

Xin để ở chỗ ở cho rõ ràng, để tiện việc gửi báo bieu.

CUỘC THI TRANH KHÔI HẢI

Mỗi số báo sẽ có đáng vài bức tranh hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng: Giải nhất một năm báo. Giải nhì nửa năm báo.

Tranh vẽ chiều giải 13 phân, chiều cao 10 phân, có lời chú thích hay không cũng được, miễn là buồn cười.

Mấy lời phân trần

Có nhiều người hoặc bất trước truyện cũ hoặc dựa theo truyện cũ hay chuyện nước ngoài mà làm bài «vui cười» Trừ một vài truyện đã phổ thông ai cũng còn thì không tài nào mà kiếm soát cho khắp được, vì lẽ ấy nên những bài nào hợp phong tục Anam mà có vẻ tân kỳ, đặc biệt, thì bản báo cũng cho là trúng cách.

Phong-Hóa

Của M. R Yên-bay

Tính thật thà

Chủ nry đến của vna gặp thàng con chủ nhà, hỏi nó :

- Thầy có nhà không?
- Thầy con đi oàng.
- Bao giờ thầy về?
- Để con vào hỏi lại thầy con xem.

Của L. V. L (Gia-Lâm)

Nhờ giáo huấn

Mẹ - Tao cấm mày từ giờ không được chơi với thằng Phều bên cạnh. Nó là con nhà mồi dạy.

Con - Thế nó có thể chơi với con được không, con là con nhà có người dạy; hờ mẹ.

Của L. V. L Gia-Lâm

Trước một cửa hàng cơm

Một người khách ở trong hiệu đi ra một người sắp vào, thấy người ấy liền hỏi:

- Thưa ông ở đây giá tiền ăn có đắt không?
- Rẻ lắm, tôi ăn có một hào mà họ đem lên cả một con gà.
- Thế nhưng cách bày biện có lịch sự không?
- Lịch sự lắm, con gà họ đem lên cho tôi họ để vào trong một chiếc vỏ trứng.

Của cô H. H. B. Kampot

Chỉ nhà

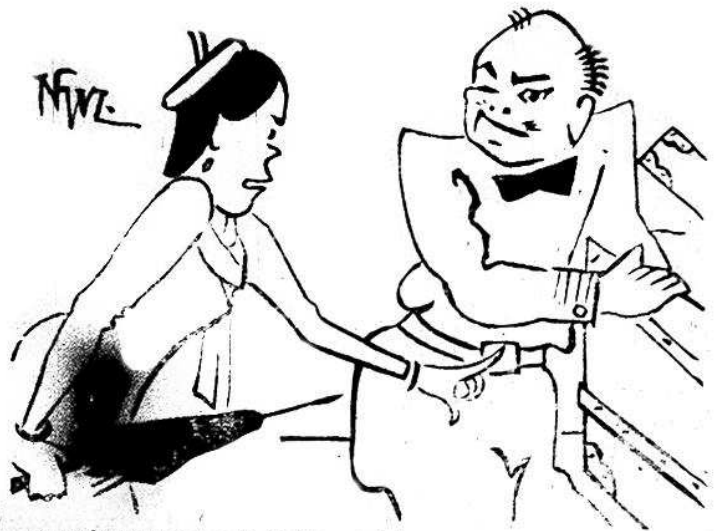
Một người về thăm bạn ở tỉnh Mỹ đến đầu làng người ấy không biết nhà ở đâu: Nhân thấy đứa trẻ chăn trâu bèn hỏi thăm: « này em, em có biết nhà ông Bà ở đâu không?

- Đứa bé đáp: « tôi biết, nhà ông ấy ở gần nhà ông Lý ».
- Thế nhà ông Lý ở đâu?
- Nhà ông Lý ở gần nhà ông Bà.

Của X H Hanoi

Hiếu lăm

Một công-tử Bắc-liêu đi gọo cảnh chùa Hương, khi đến bến Đục, không biết thuyền đi chùa Hương lối nào. Bỗng thấy một tiểu thư người Bắc. Công-tử liền cất mũ chào và hỏi một cách rất lễ phép:

— Hừ! giỏi thật! sênh ra là cậu hòm, scây...
— Ai, thêm scây... nghe tiếng «mọt kêu» người ta với mà giật nó đi, không thì nó «educ» hê!!

— Thưa qui-nương, chàng hay ghe (1) vỏ chừa Hang (2) lối nào đó?
Tiểu thư dô mặt tia lai.

Của Đ L Hongay

Lạ quá!

— Này Ba ơi, lạ quá, thằng Lượi nó «cộp» bài của anh, rồi tôi lại «cộp» của nó chứ tôi có «cộp» của anh đâu mà bài tôi lại giống bài của anh như hệt thế nhỉ?
Lạ quá!

Của H M K Namdinh

Giải nghĩa chữ nho

—Này anh, gừu điếu, thực nữ, quản từ hảo cầu, nghĩa thế nào, anh làm ơn giảng lời nghe với.

À, đó là câu kinh thì « gừu điếu » nghĩa là ông eo, nghĩa là đi thì mới ông eo « thực nữ » là gái chín quả « từ hảo » là muốn chệ « cầu » là tìm. Yều điếu.

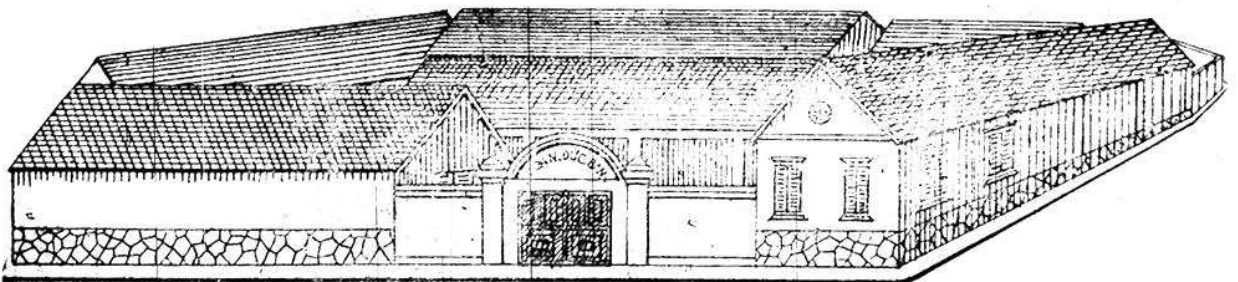
- 1 Ghe : thuyền
- 2 Hang : Hương

Danh sách những người dự thi

Cô H.H.B Kampot: 2 bài (H) L-V-L Gia gia - Gia-lâm: 5 bài N-M-D Sinh-tử Hanoi: 4 tranh, H-M-K Henri Riviere Namdinh: 3 bài, N-H-D Comp: Thanh-binh: 3 bài, P-V-K dit N-M Bavi Sontay 7 tranh 3 bài, Fantesit Hongay: 7 bài, D-T-CR Huế Hanoi: 1 tranh, 7-M-C Doumer Haiphong: 1 tranh N-L-H BIC Hanoi 1 bài, D-V-S Bambou Hanoi: 1 tranh, N-X-H Car. Hanoi: 3 bài N-X-T Thanh-phong: 1 bài Hạo-nhien Hanoi: 5 bài N-A-H Tripp Hanoi: 1 tranh M-V-T cite V-T Hanoi: 5 tranh, Đinh-khoa: 2 tranh Có B-H Phú-lý: 2 bài, O.N-D-Q Haiphong: 4 tranh, V-B-TR. Huế Hanoi: 1 tranh L-S N Yên-bay: 9 bài, 8 tranh: N-D Hanoi: 2 tranh; N-X-D. Kiên-an: 5 bài V-V-T Route K-T Hadong: một bài P-Q Roussel Hanoi: 2 bài, D-B-T Garnier Hanoi: 6 bài.

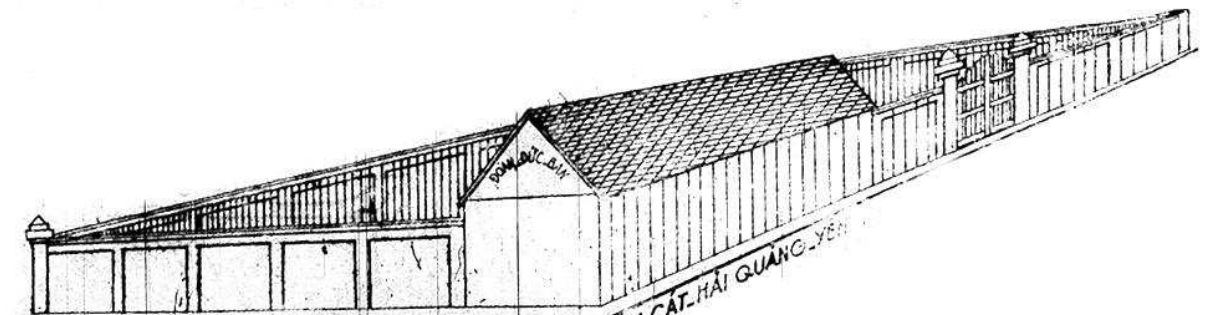
Cửa hàng bán Nước mắm

23 phố Bờ Sông hàng Nâu (quai Clemenceau) Hanoi

KIOSQUE LỌC NƯỚC MẮM TRẮNG CỦA M. ĐOÀN ĐỨC BAN TẠI CÁT HẢI QUẢNG YÊN

2 Phố Bến-tầu thủy Rte Marché Poiss, Haiphong

KIOSQUE MUCOI CÁ CỦA M. ĐOÀN ĐỨC BAN TẠI CÁT HẢI QUẢNG YÊN

Cửa hàng và xưởng mắm do M. Đoàn Đức-Ban quản trị lấy

CỎ ÁO TÌM

Mùa xuân, năm... chúng tôi một bọn năm người đi xem hội Lim, liền đường thuê xe đi thẳng vào chùa Phật tích, rồi qua Jô sang bên kia sông Thiến-dục Giang, xem chùa Bút-tháp.

Thật ra thì tôi cũng chẳng ưa gì đi xem cảnh chùa cổ, tuối rồi gặp ngày xuân, đến ngắm mấy cái nóc chùa rêu, mấy pho tượng mốc, thì còn bứng thú gì. Ở lại nghe hát quan họ, nhìn mấy cô con gái Bắc áo nâu non, thắt lưng mầu cà vàng, cảnh ấy hữu tình hơn. Nhưng trong bọn có anh Trương học ở trường Mỹ-thuật, anh ấy đi để xem một cách thiết tha, nên cũng nề mà đi.

Chùa ở về phía trong, có một cái tháp đá lên cao vút, thoạt trông nhận biết ngay là chùa Bút-tháp.

Chúng tôi vào chùa đi xem khắp các nơi, sự cụ đã già, ngồi lơ đãng ở một góc nhà thì mặc chúng tôi muốn làm gì thì làm. Anh Trương giắt chúng tôi đi xem, rồi giảng nghĩa cho chúng tôi nghe, bảo cái tượng này đẹp, cái bức trạ kia khéo. Thấy anh nói vậy thì cũng gật, cũng khen đẹp nhưng trong bốn chúng tôi, chắc không ai hiểu cái đẹp ở đâu.

Đến gian thờ mấy vị công chúa đời Trịnh, anh Trương bỗng đứng dừng lại như tìm thấy một vật gì quý. Anh lấy tay vẩy chúng tôi lại gần, rồi chỉ vào một pho tượng, bảo:

— Các anh trông!

Chúng tôi trông thì là một pho tượng một người con gái đứng hầu một vị Công chúa. Đến đây thì chúng tôi đồng ý với anh Trương đồng thanh nói:

— Chà! đẹp quá!

Hình pho tượng đều đặn, minh hơi thuần thuần, mấy nếp áo rủ xuống trông như dịp dàng, linh động; khuôn mặt đẹp vô cùng, mắt nhìn xuống như thấy chúng tôi đến, nên có vẻ thẹn thùng, e lệ. Nhưng có một điều tôi rất lấy làm lạ là tay tượng gỗ mà có tinh thần, phảng phất như là người sống vậy.

Xem một lúc lâu, rồi chúng tôi rủ nhau xuống nhà trạ, bảo chủ tiểu pha nước uống, để mặc anh Trương ở lại, tha hồ ngắm nghĩa. Uống tàn ấm chén mới thấy anh Trương xuống, anh ngồi thờ ra ở góc phàn, không nói năng gì, cơ chừng như còn nghĩ đến pho tượng. Anh Loan vui tính nói đùa:

— Anh Trương, anh ấy mê cái tượng có con gái trên chùa rồi! Đẹp như tiên thế, ai chẳng mê!

Anh Trương lăm bêm: Đẹp, đẹp quá! Yên một lúc rồi như nói một mình:

— ... nếu là người thật!

Tôi nhìn ra ngoài cổng chùa thoáng thấy bóng mấy người con gái mặc áo mũ, liền gọi anh Trương:

— Kia, cảnh Hanoi về xem chùa.

Anh Trương nói:

— Chắc người vùng này, vì không thấy ở-tô...

Thấy vậy, anh nào cũng quay mặt về phía cổng; một bà cụ mặc áo sa-lanh đi vào với hai cô con gái, một cô mặc áo mui tím, một cô áo mũ lam, theo sau một con sen mang cái chấp dưng vàng hươu. Họ vào chùa như vào một nơi quen, chắc là người gần đây vẫn thường tới lễ luôn. Họ nhìn bọn chúng tôi mà chúng tôi cũng nhìn họ, nhất là cô mặc áo tím, vì cô đẹp.

Anh Trương bậm tôi, nói:

— Cô áo tím!
— Làm sao?
— Là quá, anh ạ, là thật!
— Anh quen người ta sao?
— Không, không quen! nhưng lạ quá

không quen mà lại như quen.

Tôi bặt cười:

— Anh nói cái gì vậy?

— Tôi không quen, nhưng mà bình như cô trông thấy một lần rồi, không nhớ ở đâu, lúc nào.

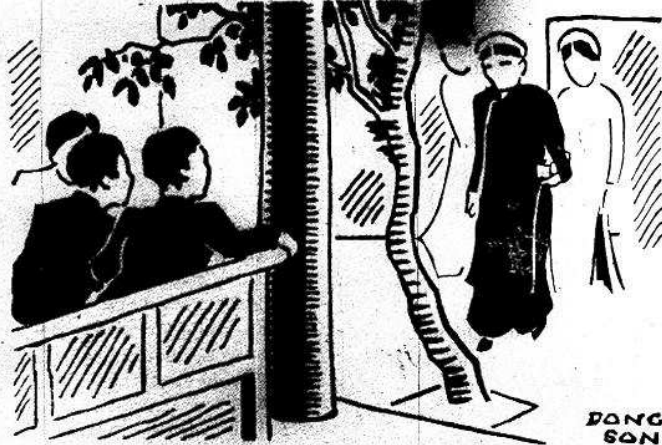
Anh ấy nhìn theo cô áo tím một lúc lâu, rồi như nhớ ra, vỗ mạnh vào vai tôi, làm tôi rất mình gật.

— Anh điên sao, anh biết cô ấy hay không thì mặc anh!

Anh ấy không để ý đến câu tôi nói, kinh ngạc bảo tôi:

— Anh nào, kỳ quá... cô áo tím... giống như bệt pho tượng lúc nãy!

Tôi mới sực nghĩ ra. Nhìn lại cô mặc áo tím mới biết lời anh Trương nói là phải. Từ giảng điện cho đến về mặt, đều y nhau.

Anh Trương bỗng đứng dậy chạy vào gian thờ Công-Chúa. Tôi và anh Loan cũng chạy theo, cùng nhìn pho tượng càng thấy giống. Anh Trương đứng dờ ra, đăm đăm không chớp mắt. Tôi nói:

— Pho tượng với người con gái, ai đẹp hơn?

— Ngang nhau, vì giống bệt nhau.

Anh Loan nói:

— Người con gái hơn, thú vị hơn.

Nói xong quay mặt lại, ngỡ ngàng quá, vì bà cụ và hai cô con gái vừa bước vào, chắc nghe rõ lời chúng tôi nói.

Bà cụ hỏi:

— Mấy ông ở Hanoi sống thăm chùa?

— Bấm vàng...

Rồi không biết nói gì nữa. Anh Loan thì nhìn cô áo tím, anh Trương nhìn pho tượng. Tôi phải cố mới nhìn được cười, rồi nói:

— Thôi! ta ra, để bà cụ và hai cô vào lễ.

Vừa ra thì gặp hai ông bạn, bảo sang chùa Dầu xem rồi tiện đường ra ga Phú-

Thị về Hanoi cho kịp, vì lúc đó đã hai giờ chiều. Ra khỏi chùa, lên để đi được một quãng, sắp rẽ xuống con đường nhỏ về chùa Dầu, thì anh Loan bảo chúng tôi:

— Xin lỗi mấy anh, tôi giữ lại chùa. Bọn chúng tôi cười khúc khích:

— Cô áo tím...thời hiệu rồi...anh cứ tự nhiên.

— Thế này, thực không phải với các anh, nhưng đi không đàng... biết đâu gặp một lần thử hai nữa.

— Ai bảo sao mà anh phải phân trần lời thôi thế, cứ việc...

Anh Trương nói:

— Đã giờ lại thì giờ lại cả bọn...

— Thôi, anh Trương lại ghen rồi...

— Ghen...tôi muốn giữ lại vì pho tượng.

— Anh đến xem lại pho tượng chứ gì, đồ ấy anh thích pho tượng ấy lắm thì phải.

— Vàng, pho tượng còn đấy, nhưng...

Anh Trương ngừng một lúc rồi như người muốn thổ lộ câu chuyện riêng, bảo tôi:

— Pho tượng ấy có ma hay không thì không biết, nhưng lạ lắm... ngày chủ nhật sau tôi giữ lại, nhưng giầu các anh, sợ các anh bết, các anh cười.

Lão ấy thì vì muốn vẽ pho tượng mà giữ lại. Đến khi trông thấy pho tượng, tôi mới biết là tôi nhầm, tôi nhầm lắm, tôi mới biết tôi đến chùa là vì... vì cô áo tím. Hề tôi nhìn đến pho tượng, là có một cái sức mạnh vô hình bắt tôi nghĩ đến người con gái áo tím, bắt tôi nhớ, nhớ một cách thiết tha, khao khát muốn gặp ngay người ấy... tôi mới biết là tôi yêu! Gặp nhau mới có một lần, chỉ trông thoáng qua mặt, mà mang một tấm lòng yêu đắm thắm như thế, kể cũng lạ. Nhưng mà thực quả như thế. Tôi cho là vô nghĩa lý, vì vậy chỉ yêu thầm, yêu một cách tuyệt vọng. Về sau, tôi lại đến hai, ba lần, đến để được nhìn pho tượng, nhìn pho tượng để nhớ đến cô áo tím... tôi như người mê man, nhớ, thương, yêu, vơ vẩn vẩn...

— Hay tại anh thích pho tượng quá, ước ao cái pho tượng ấy là người thật, nên anh mê có áo tím.

— Tôi không biết có phải thế không, tôi chỉ biết tôi yêu, mà càng ngày lại càng yêu... ah này! nhiều khi tôi có cái ý tưởng đại dột muốn ăn trộm pho tượng ấy về, nhưng nghĩ tượng gỗ không tài nào thay được người thật, nên lại thôi.

Xe đến ga Bắc-ninh, anh Trương từ biệt tôi xuống, rồi nói:

— ... Giá bây giờ tôi được gặp con người ấy!

Tôi ngồi trên xe, nhìn theo anh mà ai ngại, anh Trương tôi từ lúc còn đi học đã có tình vẫn vơ, có lẽ anh vẫn vơ suốt đời.

Khi về Hanoi, tôi tìm đến nhà Loan, chuyện trò một lúc, tôi nhắc đến câu chuyện chùa Bút-tháp và cô áo tím.

— Hôm ấy, anh trở lại chùa rồi ra làm sao?

Anh Loan cười mà không trả lời. Tôi lại hỏi:

— Thế còn cô áo tím, từ đó ấy đến nay anh có gặp nữa không? Tôi nghiệp cho anh Trương quá, mấy lần trở lại chùa.

— Anh ấy đến chùa ngắm pho tượng chứ gì?

— Không, anh ấy đến chùa nửa vì pho tượng, nửa vì...

Nói chưa hết câu, thì có tiếng giấy ở nhà trong, một người đàn bà rất đẹp đi ra, thấy khách lạ thì cúi chào, rồi lại quay trở vào ngay.

Tôi mở to mắt, ngạc nhiên, buổi hôm nói:

— Cô áo tím!

Anh Loan mỉm cười, nói:

— Phải, chính cô áo tím, giống pho tượng chùa Bút-tháp... nhà tôi bây giờ.

— Sao anh không cho tôi hay, không cho anh Trương biết kẻo...

Tôi định nói thêm « kẻo tôi nghiệp » nhưng nghĩ lại, lại thôi. Không cho anh Trương biết cũng phải, biết thế thì đừng biết cho xong. Tôi lại cầu gởi cho anh Trương không bao giờ biết rõ, cứ để anh ấy còn chút hy-vọng ở đời, hy-vọng đi tìm một cái áo mòng, mà anh không biết là áo mòng, hy-vọng có ngày — cái ngày tôi mong không bao giờ có — tìm thấy cô áo tím!

— Một phương. Năm sau, tôi ở Lạng-sơn về Hanoi tình cờ lại gặp anh Trương ở ga Kép lên. Câu chuyện vẫn vơ, tình cờ lại nhắc đến cuộc đi chơi khi còn học tại trường, lại nhắc đến chùa Bút-tháp.

Anh Trương thản thờ nói:

— Cô áo tím...

Tôi vội hỏi:

— À! chuyện ấy sau rồi ra sao?

— Tôi không gặp nữa, anh ạ. Tôi đã hai, ba lần đến Bút-tháp...

— Tôi không gặp nữa, anh ạ. Tôi đã hai, ba lần đến Bút-tháp...

— Tôi không gặp nữa, anh ạ. Tôi đã hai, ba lần đến Bút-tháp...

— Tôi không gặp nữa, anh ạ. Tôi đã hai, ba lần đến Bút-tháp...

— Tôi không gặp nữa, anh ạ. Tôi đã hai, ba lần đến Bút-tháp...

TIN THỂ-THAO

Tròn sân quần C. s. A. Hanoi

Số phận cái cúp Peyroux
 C. S. A. giữ nổi năm nữa không?
 Hai tháng trước đây, Hội Áy, Dương và ở Saigon ra, Giáo đang sốt rét rừng Bình còn vơ vẩn trên bờ sông Hương. Một bức thư lên nhòm gửi đến sân quần phố Cao-đắc-Minh: C. S. F. khiêu chiến, cúp Peyroux. Thì ra C. s. F. muốn nhân cơ hội, khiêng về phố Char, les Coulier cái lọ, nó nặng những một trăm hai chục kí-lô.

Năm tây mới khai vợt

Theo đúng điều lệ của nhà treo giải thưởng, C. s. A. ben ngày gặp nhau. Tinh cờ ngày hẹn lại nhằm ngày bắt đầu tranh giải vô địch đánh đơn. Rồi chủ nhật này, qua chủ nhật khác, lần lần đến đúng 8 janvier 1933, hai hội Xéc Pháp - Nam mới chính thức quyết nghị cái cúp không lồ, nó đã làm cho bọn Samuel, Edel, Lelan, đứng ngồi không yên từ đầu mùa quần vợt.

Samuel - Dương tái đấu

Lần này, Samuel quyết trí phục thù. Chẳng dă chữ sẵn đầu bóp và nuôi thêm đôi mèo mướp. Còn Dương? Ngoài sự luyện lại ngón tay, Dương hứa sẽ mặc nhiều sơ mi, lúc thay đồ mất thì giờ của công chúng.

Bình tập cúp Peyroux

Từ ngày vắng tiếng trên báo Annam Mới, Bình bình như thừa thì giờ luyện tập. Chả thế, ngày nào cũng thấy Bình cắp vợt lên C. s. A. dợt dừ lăm. Bình lại nói: chuyển trước vì tôi mà samuel được ăn quýt của B.K.T.T. Tôi phải cố, sợ B.K.T.T. tổn nhiều quýt, thiệt hại đến bạn Huyền.

Giáo tập cúp Peyroux

Đố biết ai mê «tăng-ni», hy sinh cho «tăng-ni» nhất?
 — Ông Phan-văn-Giáo chứ còn ai? Chả thế, chủ nhật nào ông cũng phóng «201» từ Thanh ra, lại ở Trảng lệ khách sạn, thứ hai mới phóng về. Năm ngoái, vì ông, C. S. A. cuộc cúp

Peyroux. Năm nay ông lại cố giữ cúp cho hội. Nghe đầu ông vừa sáng chế được một thứ thuốc bổ, uống vào chạy suốt ngày không thấy mệt, càng tin càng dẻo, càng cúp càng miết, se vít quả thứ nhì mạnh hơn quả trước.

Đội đánh cúp Peyroux song, Yo-Yo sẽ giới thiệu với anh em thứ thuốc này.

Yo-Yo đánh cuộc

Vận đồ đang tầy, C. S. A. còn giữ cúp Peyroux. Edel, Lelan chưa phải là địch thủ của Giáo-Bình thì sự được thua như đã định trước rồi. Kịch liệt họa chẳng có cuộc tái đấu Samuel-Dương. Nếu ai hoải nghi, Yo-Yo xin đánh cuộc.

XEM QUUA CÁC HỘI

II Jeunesse Tonkinoise

Sau một cuộc nam da khố hai, chôn sâu bốn chỗ «vô địch Bắc-kỳ» dưới giòng nước sông Đổng-Nai, jeunesse Tonkinoise lại thổi về cảng. Rồi thì Uyên trở lại đất Thăng-Long. Biêng và Ba Già lui về hội cũ. Nghiệm lại số áo Stade Hanoien, lòng người chân nẫu, buồn thay!

Tuy vẫn Hiếu, vẫn Trọng, vẫn Chất, vẫn Sen, nhưng thực ra jeunesse đã tự mình làm giảm cái lòng tin yêu của công chúng.

Thật vậy, mùa bóng tròn năm nay, ít ai để ý đến jeunesse. Cái duyên vô địch chẳng lẽ lại phủ đư ngăn ngại với đội ban của Hiếu muối thổ ư?

Muốn chuộc lòng tin của công chúng, Jeunesse cần phải chơi vài cuộc xuất sắc trong kỳ tranh giải vô địch gần tới, mà nhất là cuộc tái đấu với E. Lair.

Cái nhăm in giấy quảng cáo cho đấu thủ mình, tư sừng như Vạn lý trường g thành, hữu nội hay nhất Đổng pháp. Yo-Yo mong jeunesse sẽ có dịp sỏ mớ bằng vài trận tranh đua rào riết, nâng cao nghệ thuật của đội ban, vừa giữ chức vô địch năm vừa qua.

Chớ vội kiêu căng, tự mãn, mới mong tiến bộ nhiều!

Yo-Yo

Tranh vô địch bóng tròn

Hạng nhì. — Lumiere Sơn-tây hại B.I.C. 2 - 0

Cuộc chơi uể oải, rời rạc... Có người bảo lần sau có đi xem phải đem đồng hồ đánh thức. Vẫn biết đá chưa luyện thì không có khỏe hay, nhưng đá gọi thể thao thì lúc nào cũng phải bằng hai: lúc nào cũng phải gắng sức. Muốn giỏi thì phải tập lâu, nhưng gắng sức, cố thắng thì lâu mà không làm được.

Hạng nhất. — Eclair hạ Stade 4/1.

Bên Stade của Viên, Louis, Dip, Dan, bên Eclair của các tay giỏi lại thêm Bình và Ba Già mới trở về Hội.

Eclair luôn luôn công kích, từ đầu cho đến cuối. Nếu hôm ấy, Nhuận không hay, thì Stade còn thua nhiều nữa.

Lưu đừng hậu tập, đỡ được lăm quả hay, đội đầu mấy quả cứu nguy rất tai tình.

Ba Già bị marqué rừ quả, nhưng mỗi lần quả ban đến chân là một lần nguy cho Stade. Sau khi Eclair ăn quả thứ nhất, Ba Già được bóng tạt vào lưới. Eclair 2 - stade 0.

Rời đến giờ tạm nghỉ

Tầng nhì, Lưu đứng trung phong Nghiệm dĩ hữu nội, cũng những không đỡ được thể cuộc, stade vẫn bị lấn đất. Quả bóng lăn lộn trước cửa sân stade Ba Già được bóng, nghiêng mình quật vào lưới một cách bất ngờ:

Eclair 3 - ? Stade 0
 Lưu, Nghiệm hăng hái lên, cố gỡ.

TÊN CÁC ĐỘI BAN	ĐÃ CHƠI	THẮNG
Eclair	4 cuộc	4
Olympique	4 cuộc	1
Lạc-Long	4 cuộc	1
Stade Hanoien	3 cuộc	0
Jeunesse Tonkinoise	3 cuộc	2

Nghiệm sút vào lưới một quả cứu danh giá cho Stade:

Eclair 3. Stade 1

Nhưng bên Eclair, lối chơi toàn đội rất khá, nên Stade không thể nào lên được. Stade đã mệt, còn bên Eclair các đấu thủ biết chỗ đứng, nên vẫn sung sức như thường. May có Nhuận đỡ lăm quả rất hay, nên chỉ thua một bàn nữa, do Ba Già sút vào:

Eclair 4. Stade 1

Lối chơi

Bên Stade hàng-tiền đạo tăng dần chơi giỏi. Lưu bay, có công, lúc nào cũng hết sức. Đáng khen Nhuận hôm nay sáng suốt, lạnh lẹ. Nghiệm hay nhưng tăng dần có độc không làm gì nổi. Kế lần này soàng, lại phi sức, bay chạy theo sau địch thủ khi họ đã được bóng. Chạy theo sau để gọi là có chạy chứ không cốt cướp bóng.

Bên Eclair toàn đội bay cả, — từ rùa đến nay chưa có đội ban nào đấu thủ hay đều như vậy.

Hay nhất là Ba Già, Qui, Tâm B, Tin, Đỗ làm bối phạm sự, nghĩa là ít khi phải làm việc.

Haiphong — J.T. hạ Lạc-long 6/0.

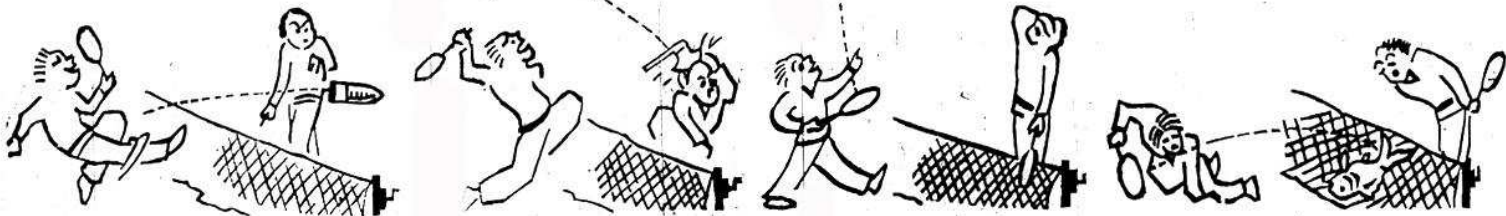
Lạc-long giao này đen tệ, thua seph 2-5 ở Huế, về cảng lại thua J.T. 0/6. Đã đành hết hy vọng về chức vô địch năm nay, nhưng phải cố lên, may vớt vát lấy cái cúp thành phố vậy. Cố thì chắc có ngày thắng.

Ya-Ya

HÒA	THUA	GỘN AN	CỘN THUA	ĐIỂM
»	»	10	2	12
»	3	7	16	6
1	2	9	13	7
1	2	8	12	4
»	1	12	3	7

XEM SỐ TẾT của PHONG-HÓA

20 trang. In mùi. Có bìa, giấy trắng

Ông ấy khỏe : «tiu» trái phá !

«si-mát» búa bở !

«lốp mặt giới» !

...nhưng kỳ thực !

HUẾ DÂN
 NHÀ TRỒNG HĂNG
 XE HĂNG ĐA GIÁP HĂNG ĐỒNG

CHUYÊN MÓN
 TRỒNG RỪNG CHỨA RỪNG
 ĐUÔNG NG: VẠN QUYỀN
 CƠ ĐĂNG CHỨC CHẾ ĐPHÁP
 VẾ: LẠNH CÙNG VIỆC KẾT CÁN
 THẬM VỆ MAU CHONK

HUẾ DÂN

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

Hai tối hát kịch tiền giúp dân đói hai tỉnh Bình-định và Quảng-trị do các viên tổng sự sở Nông-giang ở Phủ-diễn (Nghệ-an) tổ-chức

Tối 25 và 26 Décembre, các viên tổng-sự sở Nông-giang ở Phủ-diễn (Nghệ-an) có tổ-chức một cuộc hát để lấy tiền giúp dân bị nạn trong hai tỉnh Bình-định và Quảng-trị. Kết quả rất mỹ-mãn.

Tiền thu được phỏng chừng 250p, ở hạt Phủ-diễn mà thu đến 250p thì thật không ai ngờ.

Các vai tuồng đều được công chúng hoan-ngheh, nhất là Nguyễn-gia-Đông được khán giả khen ngợi hơn hết.

Một điều đáng lưu-ý là tiền chi tiền gì trong cuộc hát này các ông tổ-chức cũng đều chia hết cả, nên số tiền thu mới được nhiều như thế.

Cũ-chỉ các ông thật đáng khen: vì thương xót đồng bào đói rách mà không lo tốn công hao của, bỏ lợi riêng mà lo đến ích chung. Mong rằng sau này nhiều kẻ noi theo cái gương kia thì có lo gì đồng bào đang bị cơn thống khổ trong hai tỉnh kia lại không chóng có cơm ăn áo mặc. Mong thay!

CT

VỤT QUÁCH ĐẠO CẦU

Thầy lang Phiệt Nam-trực bị phạt ba tháng tù về tội cho thuốc chết trẻ

NAM-DINH — Cũng như trăm nghìn thầy lang « một mùa » thế mà lang Nguyễn bát-Phiệt ở huyện Nam-trực quanh năm đủ sống về một vài món thuốc « láng láng ».

Chẳng rõ Hoa-đá, Biên-thước lại không cho thầy ăn lộc xuốt đời, nên thầy đã bị vào vớng pháp-luật.

Nguyên cứ tháng 10 năm 1932 thầy lang thàng về làng Hải-lô, huyện Trục-ninh chữa cho người làng ấy là bác Đại bị bệnh tê-liệt, rồi thì lần la thầy chữa đến tháng 6 mới đê được mấy tháng của vợ chồng bác Phạm-vân-Cảnh cũng ở làng ấy. Bị bệnh trở lại, do Ng-hữ Thu giới thiệu. Kỳ thủy thầy bảo gia-chủ biện « một » đê cần thuốc, thuốc uống chẳng khỏi.

— Cần phải thuốc bồi, vì cháu bị thể là trúng « phong sang ».

Gia chủ cũng cứ tin ở lời thầy gọi bệnh mà chạy tiền đê đưa thầy thuốc thàng, miễn thàng bé chẳng khỏi là hơn.

Bố đê thầy cho bồi thuốc được mấy tiếng đồng hồ thì thàng bé hết thở. Đam nghĩ, chủ nhà mới giữ thầy lại rồi lên huyện trình.

Tức thì lo thuốc thầy vừa đưa bồi bị tịch-biên bầm lấm đê gửi đi thí nghiệm chất thuốc ấy bồi vào máu c halgi không?

Nay số thí nghiệm xét ra chất thuốc ấy có nhiều nhàn ngôn bồi vào vết máu có thể chết ngay được người.

Thứ ba 27 Decembre Tòa đê đem xử vụ này thì thầy lang cũ lọ thuốc ấy không phải của mình đê đưa cho gia chủ dùng, — Khổ nạn! chã lẽ tôi lại đê oan cho thầy thì tội si gánh cho tôi?

Kết-cục tòa phạt lang Phiệt 3 tháng tù. Đê, tẩm gương sáng, các thầy « láng láng » nên soi.

Thiếu-niên Việt-Nam làm rục rở tiếng bên nước Pháp

Cậu Nguyễn-Hữu-Bôn được thưởng mẽ đay cứu người

Chắc đê-giã còn nhớ tên cậu Ng-hữu-Bôn, cựu sinh viên trường về Gia-định, hiện đương tổng học ở trường Mỹ-thuật Paris, mới dạo họ cậu có cứu được một cô gái Pháp mới 6 tuổi té xuống hồ Anney

Được tin rằng cậu Bôn mới được thưởng mẽ đay cứu người. Ấy là một điều làm cho rục rở tiếng bên Pháp đê.

Ngoài ra, nói về học nghiệp của cậu, thì trong kỳ thi các trường Mỹ-thuật ở Pháp cậu Bôn cũng được hạng nhì lĩnh thưởng ngân quan, thì lớp dự-bị trường Mỹ-thuật Paris, cậu Bôn lại đê được thứ năm trong số 60 học-sinh, kỳ thi nhập trường ấy thì đê được thứ 37 trong số 107 sinh-viên, nhà Mỹ-thuật Pierre Laurens đê lựa cậu đê làm đê-tử trong 4 người đê-tử.

Lại trong cuộc thi Thành-phố Paris tổ chức, thì cậu Bôn đê được thứ tư. Rồi mới đê cậu lại giật giải nhất Lefranc tại trường Mỹ thuật.

Được thưởng mẽ đay cứu người đê là rục rở tiếng, học nghiệp được như vậy lại càng về vang mà mặt hơn nữa.

Một nhà y sỹ Hoa-kỳ mới sinh ra thứ máy chữa tử hoàn sinh

Phóng viên báo Le Matin ở Luân đôn mới thông tin rằng: y sỹ Hyman người Hoa kỳ mới chế xong cái máy làm cho quả tim người ta đập được sau khi bị nạn, hay mắc chứng bệnh nặng. Phải chính cái máy này mới có cái kim đê vào quãng giữa tim của quả tim. Nhờ cái kim ấy mà người ta dùng điện đê phát sinh những tia điện đê đẩy như quả tim đập lúc thừng này. Người ta chế ra thứ máy cái tử hoàn sinh đê đê dùng đê thí nghiệm các loài vật đê chết rồi thì trong 2000 con thí nghiệm chỉ có 1 con không có kết quả mà thôi, còn ra thì con nào quả tim cũng đập lại như thường việc tuần hoàn trong mình lại chu lưu như trước.

Y sỹ Hyman nói rằng đem máy ấy dùng chữa cho người không có ai nguy hiểm cả ông chỉ yêu cầu người nhà của các bệnh nhân báo cho ông biết trước thì ông có thể làm cho người hấp hối khỏi chết được. Nhưng từ trước đên nay chưa ai đáp liếng gọi của ông.

Tại tòa thành bên La-mã

Một người Nam được phong làm mục-sư

La mã — Hôm vừa rồi, tại tòa thánh La mã, Hồng y giáo chủ Marchetti Salgasiani có phong chức mục sư (pretre) cho mấy học sinh ở trường đại học cổ độn về đạo. Trong số người được thăng chức đê có ông Antoine Tri là người Việt nam và ông Pierre Son là người Trung hoa.

Mục sư Antoine Tri sau khi lĩnh chức này rồi đê sửa soạn về nước.

TIN TRUNG HOA

Chức Hành-chính viện trưởng kiêm về tay ai

Nam kinh — Từ sau khi Ông tỉnh Vệ bả chức Hành-chính viện trưởng, chức đó vẫn bỏ trống, trước đê có tin Tổng tể Văn tam quyền, đợi kỳ Tam toàn hội nghị vẫn rồi sẽ bầu người thực thụ. Nhưng trong kỳ hội nghị này, không hiểu tại sao không thấy ai đề cử đên vấn đê ấy.

Tôn Khoa, người tu trước đên giờ ai cũng tưởng sẽ lên thay Ông, nhưng trước hội nghị, Tôn tuyên bố không nhận chức ấy.

Vậy thế ra viện Hành chính là một viện quan hệ của chính phủ Trung hoa mà chức viện trưởng vẫn khuyết, k cũng hiểu những mệnh lệnh mới si do ai đên lên ban bố?

Tiền hay lui, Trương-học-Lương sẽ đi vào đường nào?

Kỳ tam toàn hội nghị vừa rồi, Trương học-Lương cũng đi đên dự. Với cái thê đê « bất đê kháng » của Trương về cuộc Trung-Nhật chiến tranh, bị hội nghị công kích đê đêi lằm.

Người ta bảo Trương bây giờ chỉ còn có hai đường nên đi: một là xuất quân đê tiền trừ cộng sản đê chuộc lại tội trước hai là từ chức hạ giã đê nhường lại cái ghế chủ tịch Bắc bình cho người khác.

Vậy tiền hay lui? Từ chức, hay đi tiểu cộng? Địa vị của Trương bấp bênh lằm, nếu Trương không nhận định phương châm hành độn của mình, cứ giữ thái đê mập mờ như trước:

« Những câu thơ tự-nhiên và linh hoạt của tác - giả (Văn - Hạc)

Mảnh Hồn Thơ

« nó như một cơn gió trẻ-trung
« thổi vào cõi lòng ta vậy »
(Ngô-Bào số 1240 ngày 2-10-31)

CINÉMA PALACE

Programme du Mercredi 4 au Mardi 10 Janvier 1933
Pathé Journal Sonore et Parlant
Actualités arrivées par avion
Gaumont Franco Film Aubert présente
Un grand film sportif parlant français
Les Chevaliers de la montagne
Réalisé par Mario BONNARDI
Interprété par une pléiade des meilleurs artistes de l'écran
Louis TRENKER — Marie GLORY
Jim GÉRALD — Pierre MAGNIER
Symphonie alpestre d'une splendeur inégalable

NHÀ THÍ NGHIỆM BỆNH LẬU GIANG Đã phát minh những thứ thuốc chữa về bệnh ấy

Hệ thuốc Lê-Huy-Phách làm thuốc đê lâu năm, đặt phòng riêng đê thí nghiệm bệnh Lậu và Giang mai. Hồi năm 1931 đê phát minh những thứ thuốc này đê chữa về bệnh ấy. Lậu mới phải (état aigue) bắt cứ mũ, máu bất tức, chỉ dùng từ 4 đến 6 là khỏi hẳn, mỗi ve giá 0p40
Lậu lâu năm état chronique thường sinh nước tiểu vàng đỏ, hay đục cùng là vẫn vẫn lúc đi tiểu thấy nóng, từ chỉ mỗi một, yếu đuối và còn sinh nhiều chứng khó chịu khác nữa. Như thế chỉ dùng 2 ve liệt trùng giá mỗi ve 0p60 và 1 hộp to bô ngũ-lang-trừ lằm 2p. hộp nhỏ 1p. là khỏi hẳn. Thứ thuốc này ai dùng không khỏi sẽ giả lại tiền. Còn bệnh giang mai thì bất cứ nặng đên đâu, nồng thuốc của bản hiệu cũng chóng khỏi hơn là bệnh lậu. ai ai đều biết. Muốn hỏi đêu gì đên theo timbre 0p03 giả lời ngay ở xa mua thuốc gửi thư về sẽ cách lằm hóa giao ngân (C. P.) thư và mandat xin đê:

(M. Lê-Huy-Phách 12 Route Sinh-từ Hanoi (Tonkin)

4-5 Février 1933

tại KHAI-TRÍ TIẾN-DỨC

Thị «Nữ-Công» giúp viện «Đào-Anh và Hội Quảng-Thiện»
(Xin hỏi thê lệ tại trường Việt nữ - 26 Đ phố bờ sông)